Inorog

Revista
Colegiului Național Cantemir Vodă
Ediție aniversară

150 de ani

Parteneri:

Primăria Capitalei

CENTRUL DE PROIECTE EDUCAȚIONALE ȘI SPORTIVE PROEDUS

OMAGIU

Dragi "cantemiriști",

Am susținut mereu performanța, comunicarea și viața sănătoasă, pe care le-am transformat într-o deviză a școlii, pentru că am iubit, de când mă știu, școala, iar acest Colegiu mi-a oferit șansa și onoarea de a face performanță, de a comunica mereu cu cei mai buni profesori, părinți și elevi și de a promova o viață sănătoasă, prin mișcare și alimentație de calitate.

De 14 ani sunt director al Colegiului Național "Cantemir-Vodă" și am făcut împreună o reformă solidă a acestuia, de la modernizarea clădirii, la dotarea ei cu cele mai performante laboratoare, la alegerea celor mai buni profesori, care să desfășoare un învățământ de calitate, cu rezultate excepționale la examene naționale și concursuri școlare și extrașcolare. Pentru aceasta sunt mândru că am fost directorul acestei instituții și că am creat o echipă care să pună în valoare resursele inimaginabile ale elevilor.

Acest an este pentru bătrânul Colegiu unul de sărbătoare, deoarece celebrăm 150 de ani de la înființarea lui, chiar în Anul Centenarului Marii Uniri. Anii s-au adunat în clepsidra timpului și nu ne rămâne decât să încununăm și mai mult munca predecesorilor noștri, să fim azi adevărații "cantemiriști" de altădată, care poartă în suflet datoria morală față de educație, față de frumos, față de România.

Emoțiile acestui eveniment sunt mari, la fel și munca depusă, dar, împreună, putem spune că am realizat ceva memorabil: un Colegiu Național care este printre liceele de top din București și din țară, un "focar" de educație superioară, o pepinieră pentru marile universități din țară și din străinătate.

Mă adresez vouă, elevilor din "Cantemir-Vodă", spunându-vă să fiți mândri că studiați sau ați absolvit Colegiul Național "Cantemir-Vodă", să mențineți vie flacăra cunoașterii, prin lumina generațiilor trecute, să fiți români autentici și să fiți schimbarea de care are lumea nevoie! Cu pasiunea voastră, cu sensibilitatea sufletului vostru, cu inteligența și perspicacitatea de care dați dovadă cred că veți reuși să faceți lucruri măreț!

Mă adresez dumneavoastră, stimați colegi profesori, mulțumindu-vă pentru suportul oferit atâția ani, pentru profesionalismul de care ați dat dovadă, pentru implicare și dăruire în actul educațional. Cred că un profesor nu este mare prin el însuși, ci prin viața pe care și-a jertfit-o pe altarul educației, prin ceea ce lasă în urmă, prin gesturile, gândurile, faptele, cuvintele sale. Astfel de profesori a avut Colegiul Național "Cantemir-Vodă": modele demne de urmat, care devin inspirație pentru elevi!

Mult succes tuturor!

La mulți ani, bătrânule "Cantemir"!

Cu stimă,
***Mihai Alexandru**,*
Directorul Colegiului Național Cantemir Vodă

CÂTEVA GÂNDURI ÎN PRAG DE 150 DE ANI

De obicei aniversările sunt bune prilejuri de bilanțuri. Și, dacă un bilanț anual este ușor de făcut, amintirile sunt proaspete, experiențele directe, 150 de ani sunt greu de cuprins. Înseamnă mai mult decât o viață. Reprezintă o istorie extinsă a intersecțiilor dintre oameni, a formării lor, a raportării lor la lume și la ei înșiși, a efortului, autodefinirii și autodepășirii. 150 de ani te obligă, cel puțin să te oprești puțin din goană, să respiri și să te gândești la semnificația lor. De exemplu că, în urmă cu niște ani, mai mulți sau mai puțini, după caz, prin același spațiu, pe aceleași culoare treceau niște viitori oameni deosebiți care pe atunci nu știau încă asta și doar învățau să fie.

Azi, în "era vitezei", ne-am cam pierdut obișnuința de a ne gândi la semnificații, de a le înțelege și asimila în structura proprie. Pauzele le folosim pentru distracție, pentru deconectare într-un univers în care conectarea oamenilor - deși mai extinsă ca oricând - este una superficială, iluzorie, dominată de tehnologie. Faptul că un mesaj ajunge instantaneu în celălalt capăt al lumii nu compensează nici 10% dintr-o experiență directă a întâlnirii cu celălalt. Și aproape deloc o experiență a întâlnirii cu sine.

Ne place sau nu, orice gând, sentiment, întâlnire reală cu ceilalți sau decizie ne (re)definește în fiecare moment și ne trasează drumul. Suntem un angrenaj de o complexitate uluitoare, de aceea, deși necesară, orice tentativă de introspecție ne copleșește. Pentru că, ieșind din granițele simplului, intrăm pe un teren accidentat. Și, la 15-17 ani îți e frică. Uneori și mai târziu. Chiar dacă urcarea este incompatibilă cu terenul plat, chiar și atunci când ai noroc. Nimic nu face oamenilor mai mult rău decât stagnarea în zona de confort. Evoluția presupune mișcare, acceptarea provocării, testarea limitelor, gândire liberă și continuă, cunoaștere și, din când în când, schimbare de perspectivă. Când ai senzația că știi totul despre ceva, schimbă unghiul din care privești!

O întrebare pe care elevii mi-o adresează des se referă la utilitatea activităților sau informațiilor. Și le răspund de fiecare dată că utilitatea nu e o caracteristică intrinsecă a obiectului, ci a subiectului care i-o conferă, potențialul utilizator. Dacă ai un pix cu care nu scrii niciodată, ție îți este inutil. Asta nu înseamnă că pixul în sine nu are utilitate. Eu sunt acela care conferă utilitate informațiilor și obiectelor din jur.

N-am privit niciodată școala ca pe o instituție care doar transmite informații și de care ai nevoie pentru a da examene și a lua niște diplome care să-ți facă viața mai ușoară. Pentru informații există Internet, cărți. Pentru mine este o poveste a intersecțiilor dintre oameni și a ceea ce suntem în stare să păstrăm din ele. A felului în care ne (re)construim continuu. O parte din istoria unei

perioade frumoase de vârstă, când iluziile despre lume sunt intacte și încă poți crede în aproape orice. Mai puțin că la un moment dat o să treacă.

Și trece. Uneori trec 150 de ani. Cu, prin, printre sau peste noi. Uneori ni se așază pe umeri, alteori sub picioare, pentru că de sus se zice că lucrurile se văd mai bine. Utilitatea lor derivă din semnificația pe care o dăm acțiunilor noastre și, in extenso, vieților noastre. Singurul gând pe care-l pot transmite adolescenților de azi este ca, înainte de a avea o carieră de succes, înainte de "a avea" în general orice, să încerce să fie. Și să nu se mulțumească niciodată să fie mai puțin decât le-ar sta în putință.

Prof. Iuliana Șerban

COLEGIUL NAȚIONAL "CANTEMIR VODĂ" – O PERSPECTIVĂ ISTORICĂ

I. Începuturi (1868-1878)

Liceul „Dimitrie Cantemir” şi-a început existența ca gimnaziul „Matei Basarab”, nume pe care îl va purta de la înființarea sa în 1868, până în 1878, când ia numele pe care îl poartă şi astăzi.

La propunerea profesorilor din liceul „Matei Basarab” se formează, la 11 noiembrie 1865, o clasă paralelă cu cea de-a I-a a acestui liceu, în anul următor înființându-se şi o clasă divizionară a II-a, urmând ca în luna octombrie a aceluiaşi an cele două clase să fie mutate din clădirea liceului „Matei Basarab” pe strada Sfinților, devenind o unitate şcolară de sine stătătoare: gimnaziul “Cantemir Vodă”. Primul director al acestei instituții a fost Ion Petrariu, iar printre profesori se numărau: A. Racoviceanu, profesor de matematică, Mihai Zenide, profesor de limba latină şi limba romană, Ion Constantin Budulesceanu, profesor suplinitor de limba latină şi limba română.

Instituția a trecut, la începuturile sale, prin mari greutați materiale, aşa cum sugerează şi un raport adresat Ministerului Învățământului, prin care şcoala cerea achiziționarea mai multor articole de mobilier. Aceste impedimente au dus inclusiv la multiple schimbări de locație a şcolii, mai întâi în 1869, în curtea Bisericii Zlătari, apoi în 1873 în curtea Bisericii Ecaterina, pe strada Belvedere, iar în 1877 instituția se mută din nou pe strada Fântânii.

II. Gimnaziul „Cantemir Vodă” (1878-1919)

Odată cu completarea structurii gimnaziale, în 1879, pentru a se evita confuziile între Liceul „Matei Basarab” şi gimnaziul cu acelaşi nume, şi totodată preluând spiritul enciclopedic al Domnitorului Dimitrie Cantemir, şcoala adoptă numele de Cantemir-Vodă, odată cu aceasta intrând într-un proces de dezvoltare progresivă, crescând numărul de clase și, implicit, numărul de elevi. Ocupația germană și starea de război au încetinit acest ritm de dezvoltare din anii 1916-1917, ca apoi în 1918 să se revină la condițiile optime și să se mărească din nou numărul de clase.

Acest progres se datorează în primul rând directorilor din această perioadă: Constantin Ştefănescu-Priboi, V.D Păun, Vasile Şuteu. În primăvara anului 1919 se porneşte acțiunea de reparare a stricăciunilor cauzate în timpul ocupației germane şi se reia continuarea lucrărilor de construcție începute în anul 1915.

Sfârşitul anului şcolar 1918-1919 constituie şi încheierea perioadei în care şcoala a funcționat ca gimnaziu. Este sfârşitul unei perioade grele, războiul și educația nefiind tocmai prielnice unul celuilalt, situație ce a cerut tărie şi perseverență atât din partea profesorilor, cât şi din partea elevilor.

III. Liceul „Cantemir-Vodă” (1919-1944)

La începutul acestei perioade se remarcă directorul Vasile Şuteu (1910-1919), profesor de limba latină şi limba germană, care dă dovadă de un înalt spirit de organizare, îndrumare şi conducere atât pe plan didactic, cât şi pe plan administrativ. Printre realizările lui se numără publicarea câtorva manuale, instruirea tinerilor ofițeri şi grăbirea planului de construcții, fără de care dezvoltarea liceului „Dimitrie Cantemir” ar fi fost cu mult întârziată. Drept omagiu i se construieşte un bust care să ocrotească liceul, iar mai apoi, mulți ani, un premiu cu numele lui se acorda celui mai bun elev al studiilor clasice din liceu.

Profesorii Vasile Alaci şi Mihai Ghermănescu au jucat un important rol în constituirea caracterului matematic al instituției, ambii predând această materie cu o deosebită dedicație. Activitatea matematică a elevilor a fost stimulată de colaborări cu revistele „Gaze-

ta matematică" şi „Revista matematică din Timisoara", respectiv publicarea revistei „Curierul matematic" de către elevii şcolii sub îndrumarea lui Mihail Ghermănescu, aceasta răspândindu-se şi dincolo de graniţele ţării.

O tradiţie a liceului devine cinstirea anuală a patronului liceului, voievodul „Dimitrie Cantemir", activitatea cultural-artistică întărind coeziunea și corpul valorilor instituționale, creionând poate și o identitate la nivel organizațional. Prin donații, în cadrul acestui eveniment, şcoala este dotată cu mobilier şi obiecte folositoare studiului, iar elevii nevoiaşi sunt înzestrați cu haine şi manuale. Comitetul şcolar, format din părinții elevilor, a jucat un rol foarte important în dezvoltarea liceului, oferind bani pentru construcții şi amenajări, asigurându-se de întreținerea clădirii (apă, electricitate etc.), procurând material didactic şi plătind majoritatea excursiilor.

Un capitol important din istoria liceului îl constituie perioada de reconstrucție si reparație a clădirii, sensibil deteriorată în timpul războiului. În data de 26 septembrie 1919 se termină lucrările făcute pe baza unei alocații de 50.000 lei, astfel redeschizându-se școala. Cu toate acestea, reparațiile nu sunt suficiente, întrucât liceul nu avea sală de gimnastică, subsol, laboratoare. Aceste probleme nu vor fi rezolvate până în 1927, odată cu deschiderea şi inaugurarea internatului. Implicarea în armată a mai multor cadre didactice, în perioada premergătoare celui de-Al Doilea Război Mondial, provoacă mari greutăți în activitatea şcolară.

În 1933 se înființează un program care avea ca scop lărgirea orizonturilor elevilor şi îmbunătățirea relației lor cu profesorii. În acest program sunt introduse un ansamblu coral şi de muzică instrumentală, experimente în laborator, şezători de lectură, tragere de tir şi un atelier de croitorie.

Bazele clădirii actuale a liceului se pun în 1944, după avariile suferite în urma bombardamentului din 4 aprilie 1944, când a fost distrusă şi locuința profesorului Tiberiu Mihăilescu.

IV. Liceul in ultimii 70 de ani. Personalități ce și-au început formarea aici

După 1944, numărul claselor creşte semnificativ, nemaiscăzând sub pragul de 19 clase şi 735 de elevi. Treptat se adaugă numărul anilor de studiu, ca în anul 1957 liceul să adopte ciclul şcolar complet (la acea vreme de 11 clase). Tot în această perioadă, liceul devine mixt, accesibil şi pentru fete şi pentru băieți.

Cu toate acestea, în anul şcolar 1965-1966, odată cu schimbarea denumirii în „Liceul Dimitrie Cantemir" şi cu trecerea la sistemul de învățământ cu 12 clase, se produce o separare progresivă a populației școlare a liceului, la examenul de admitere în clasa a IX-a fiind primiți numai băieți.

Pentru a întregi un anumit profil instituțional și pentru a îi observa impactul socio-cultural iată câțiva absolvenți care, prin activitatea lor, sunt repere ale domeniilor de activitate: Ștefan Luchian, pictor; Cincinat Pavelescu, magistrat și epigramist; Nerva Hodos, bibliograf și bibliolog; Haralamb Lecca, dramaturg; Petre Antonescu, arhitect; Ion Gheorghe Duca, om politic; Daniel Danielopolu, fiziolog şi clinician, membru al Academiei Române; George Georgescu, dirijor, membru al Academiei Române; Şerban Papacostea, istoric, membru al Academiei Române; Răzvan Theodorescu, istoric de artă, vicepreședinte al Academiei Române; George Mihail Zamfirescu, scriitor şi dramaturg; George Călinescu, scriitor şi critic literar; Ioachim Botez, scriitor; Mircea Cartarescu, scriitor; Henry Stahl, sociolog; Dabija Florin, arhitect; Toboşaru Ion, teatrolog și estetician; cercetătorii ştiințifici Dragomirescu Şerban şi Contescu Lorin; Benedict Cristian, muzeolog la secția ştiințifică a Muzeului de artă al României; Nicolae Brânduş, pianist; Matei Alexescu, cercetător ştiințific şi director al Observatorului astronomic popular; actorii: Ştefan Bănică, Anda Călugăreanu, Mihai Constantin, Emil Hossu, regizorii: Radu Penciulescu, Lucian Pintilie, Mihai Dimiu, Radu Boroianu, Storescu Valentin, doctor în ştiințe medicale, inginerii Boldur şi Florentin Stăncescu ca să amintim doar o parte.

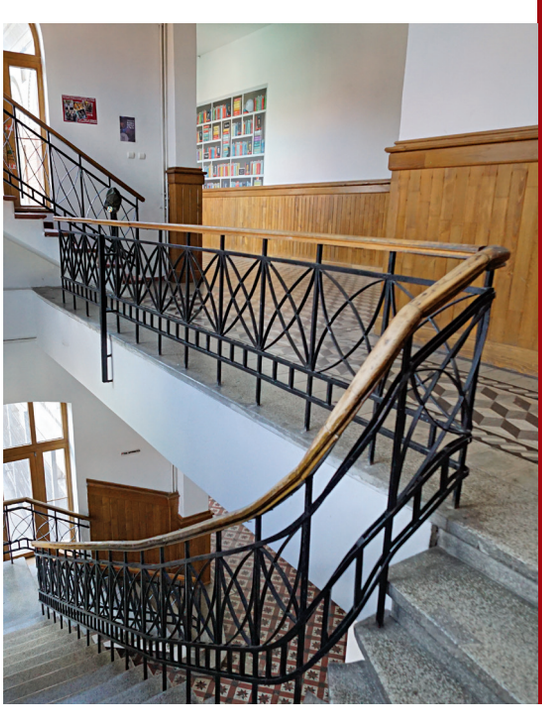
Concluzionând, putem spune că perioada postdecembristă întărește orientarea de profil a colegiului mai ales prin dezvoltarea de proiecte și parteneriate notabile pe domeniul informatic (de exemplu colaborarea cu Oracle, centru de excelență, Academie regională CISCO, soft educațional, etc).

Însă așa cum s-a putut observa din parcursul istoric expus mai sus pe scurt, disciplinele umaniste și-au adus contribuția la crearea unui profil aparte în spiritul patronului spiritual al colegiului. Și chiar dacă subtilă, această îmbinare se manifestă mai ales la nivel pedagogic pentru că rezultatele pe care statisticile le indică sunt atât la nivel strict academic (rezultate la examenele finale de exemplu, olimpiade și concursuri) cât și la nivel uman, rezultatele nefiind posibile în absența variabilei pedagogice ale cărei efecte le putem constata indirect, dar nu mai puțin real, în liniile ce schițează drumul tinerilor a căror formare a început aici.

Și poate că această subtilă conlucrare disciplinară a dus la diversitatea de profil a personalităților ce au început parcursul lor cu anii petrecuți aici, diversitate ce face ca relevanța lor să fie mai ales culturală nu doar strict academică și profesională.

În acest sens poate nu ar trebui uitată acea contribuție secretă, subtilă, nevăzută, anume contribuția pedagogică de care aminteam mai sus și care a trezit acest potențial confirmat apoi, și de ce nu, a dat o direcție și un ghid. Iar acolo, deși nu nominal, se simte contribuția nezgomotoasă, modestă dar extrem de relevantă, a pedagogilor care, chiar dacă nu au rămas cu numele înscris pe o listă care să fie vizibilă la nivel social, sunt cu siguranță înscriși în lista aflată la nivel interior în fiecare dintre absolvenții noștri, validând încă o dată idea lui Rousseau că scopul pedagogilor este să formeze în primul rând oameni.

Bianca Istrate Dumitru, clasa a XI-a A
Prof. Valentin Ionescu

Interviuri cu foşti elevi

Academician Razvan Theodorescu

Domnul Răzvan Theodorescu s-a născut pe 22 mai 1939, în București. A absolvit Facultatea de Istorie a Universității București în 1963 și este doctor în istorie din 1972. A fost directorul științific al Institutului Artei al Academiei Române, președintele RadioTeleviziunii Române, membru al Consiliului Național al Audiovizualului, Ministru al Culturii. În prezent este vicepreședinte al Academiei Române. Este autorul unor lucrări remarcabile în domeniul istoriei artei și civilizației și un apărător al patrimoniului cultural național. A primit premiul Bălcescu al Academiei Române, premiul Bernier al Institutului Franței și premiul Herder al Universității din Viena.
În 2008 a fost desemnat ambasador al Alianței Civilizațiilor pentru România.

Iuliana Șerban: ***Cum a fost copilăria și adolescența dumneavoastră?***

Răzvan Theodorescu: Cu o familie frumoasă şi cu timpuri istorice vitrege (epoca stalinistă – 1948 – 1953 şi post stalinistă – 1957 – 1961, când am fost exmatriculat din facultate din raţiuni politice).

I.S.: ***Care este cea mai frumoasă amintire pe care o aveți din perioada liceului?***

R.T.: Cea în care profesorul de matematică – vestitul Roşu! – mi-a dat o notă neaşteptat de mare pentru o teză unde, din greşeală, nu am greşit...

I.S.: ***Adolescentul Răzvan Theodorescu are vreun regret? Ceva care, poate, i-ar fi plăcut să fie altfel?***

R.T.: Pare prezumțios dar nu regret nimic.

I.S.: ***Credeți că adolescenții de azi sunt diferiți față de cei din urma lor? Dacă da, în ce sens?***

R.T.: Sunt liberi, excesiv de liberi, cultura generală îi atrage mai puțin. Sigur însă că sunt mai informați în detalii (Internetul!), fără a face uşor legătura între domenii.

I.S.: ***De unde vine nevoia oamenilor de artă?***

R.T.: Din nevoia de a crede că universul din jur poate fi transfigurat.

I.S.: ***Care este cea mai semnificativă descoperire pe care ați făcut-o în activitatea dumnea-voastră de cercetător la Institutul de Istorie a Artei al Academiei Române?***

R.T.: Am descoperit „coridoarele culturale" ale sud-estului european, conceptul de „monumentum princeps" al creştinismului est-european, am elaborat teza „mentalității tranzacționale" a românilor.

I.S.: ***Care credeți că este secretul civilizației?***

R.T.: Ca la cultură, care este strict spirituală – ceea ce latinii numeau „cultura mentis" – să se adăuge valorile tehnologiei (ceea ce la Erasmus din Rotterdam, se numeau „civilitas", de unde „civility" şi „civilisation").

I.S.: ***Cum vi se pare societatea românească acum, în prag de Centenar? Ce credeți că ar trebui schimbat, dacă ar fi posibil?***

R.T.: O societate profund mahalagizată. Ar trebui să avem oameni de stat care să se gândească la generațiile viitoare – ca acum un secol – şi nu doar simpli oameni politici care se gândesc la alegerile viitoare.

I.S.: ***Ce v-a adus mai multe satisfacții, activitatea culturală, de cercetare, de profesor, cea de președinte al RadioTeleviziunii Române sau activitatea politică? De ce?***

R.T.: Cea de profesor. A fost, se pare, vocația mea pe care am slujit-o târziu, după 1990, din motive de „dosar" (prima oară am fost „profesor" când, ca student, am făcut practică la ... Liceul Cantemir).

I.S.: ***Care a fost cea mai importantă lecție pe care ați învățat-o vreodată?***

R.T.: Că trebuie să laşi loc de „bună ziua" peste tot pe unde treci.

I.S.: ***Ce sfat le-ați da liceenilor de astăzi, din Cantemir sau de oriunde?***

R.T.: Să învețe bine istoria, pentru că ea este cheia înțelegerii a tot ce mişcă.

CANTEMIR ȘI EUROPA ÎNVAȚĂ ÎMPREUNĂ

Pe lângă rezultatele deosebite la olimpiade și concursuri din domenii diverse, începând cu anul 2006 liceul nostru se mândrește și cu participarea la proiecte internaționale, finanțate de Comisia Europeană prin programe care de-a lungul vremii au avut diverse nume: Socrates, LLP (Longlife Learning Programme), Erasmus+. Este dificil de cuantificat impactul acestor parteneriate asupra Colegiului „Cantemir", dar știm cu siguranță că ele și-au pus o amprentă clară asupra celor care s-au implicat, mai ales asupra elevilor și profesorilor care au avut șansa să participe la schimburi de experiență în străinătate. Ne-am făcut prieteni, dintre care unii pe viață. Am asistat la multe ore și am împărtășit metode de lucru, ceea ce ne-a făcut să ne deschidem orizonturile. Am făcut fapte bune împreună, am creat și am împărtășit rezultatele noastre celor din jur, în zeci de acțiuni de diseminare. Ne-am promovat țara, prin imagini, prin cântece, prin profesionalismul cu care ne-am implicat. Am cunoscut locuri minunate și ne-am lărgit cultura generală. Am învățat făcând, zâmbind, jucându-ne.

SCHOOL MEDIAS AS A SOURCE OF INFORMATIONS ABOUT EUROPEAN COUNTRIES 2006-2007

Titlul proiectului cuprinde în mod explicit obiectivul său principal: folosirea de către elevi a mijloacelor media pentru a afla cât mai multe despre țările europene. Colegiul nostru a avut doar doi parteneri:

Lycée D'enseignement Agricole Privé "Saint Joseph" din Les Fontenelles (Franța) și

"Veres Péter" Gimnázium din Budapesta (Ungaria).

Provocarea cea mai mare a elevilor din cele trei instituții a fost să realizeze o revistă, astfel că ei au devenit peste noapte jurnaliști. Au scris articole despre diverse subiecte interesante pentru tineri, de la artă și știință până la modă și petrecere a timpului liber. Revista s-a numit "Come With Us", iar layout-ul ei a fost realizat de elevi din „Cantemir", spijiniți de jurnaliști de la revista The Marketer, care a și sponsorizat tipărirea ei.

În cadrul proiectului au avut loc patru vizite de proiect, la care au participat în total 13 elevi români și 5 profesori, dar mult mai mulți s-au implicat în organizarea celor două întâlniri transnaționale, care au avut loc în țara noastră.

ECO-ART 2010-2012

"ECO-ART" a fost primul parteneriat coordonat de liceul nostru și ne-a prilejuit întâlnirea cu profesori și elevi din cinci instituții:

The Giles School, Specialisted in Vizual Art English din Boston (Marea Britanie),

Středni odborna škola Boučkova 355 din Poděbrady (Cehia),

Liceo Scientifico Filolao din Crotone (Italia),

Nevşehir Ticaret Meslek Lisesi din Nevşehir (Turcia),

Agrupamento de Escolas "Anselmo de Andrade" din Almada (Portugalia).

Ne-am dorit ca prin acest proiect să utilizăm forța și frumusețea artei pentru a transmite întregii lumi mesaje despre protecția planetei și a vieții. Am făcut lucruri minunate împreună. S-au organizat expoziții motivaționale în toate instituțiile participante, ele culminând cu expoziția realizată într-un spațiu public din Boston. Lucrând în echipă, copiii au realizat o revistă în limba engleză, căreia i-au pus numele "Art for the Planet". Spectaculos a fost faptul că cei care au realizat layout-ul revistei au învățat peste noapte să utilizeze programe de editare de care abia auziseră până la acel moment. De asemenea, copiii au realizat un calendar de perete cu poze adunate de la toți partenerii. El a fost tipărit și oferit unor membri din mediul educațional și din comunitatea locală.

21 de elevi și 4 profesori din colegiul nos-

tru au participat la cele patru vizite de proiect de lucru și la cele două întâlniri de lucru, dintre care una a avut loc în România. La nivel local zeci de elevi s-au implicat în activități de colectare a materialelor reciclabile, în campanii ecologice, în realizarea de studii statistice pe teme de protecție a mediului, contribuind la dezvoltarea spiritului civic în rândul tinerilor.

CITIZEN OF CARE-LAND 2013-2015

Proiectul CARE-LAND și-a făcut apariția în colegiul nostru cu un mare „WOW!!!". Nimeni nu se aștepta ca el să fie aprobat în toate cele 12 țări candidate, Colegiul „Cantemir-Vodă" și:

"2000 EVLER ANADOLU LİSESİ" din Nevșehir (Turcia),

Tumes vidusskola din Tukuma novads (Letonia),

Pujanke Elementary School din Split (Croația),

LUUNJA KESKKOOL din Tartu (Estonia),

Liceo Classico "Vittorio Emanuele III" din Patti (Italia),

Salzmannschule Schnepfenthal - Staatliches Spezialgymnasium für Sprachen din Waltershausen (Germania),

Panevėžio Margaritos Rimkevičaitės technologinė mokykla din Panevesys (Lituania)

Zespół Szkół Rolnicze Centrum Kształcenia Ustawicznego din Wolbórz (Polonia),

IES "DUQUE DE RIVAS" din Madrid (Spania),

Laanilan lukio din Oulu (Finlanda),

ESCOLA SÁ DE MIRANDA din Braga (Portugalia).

Scopul principal al proiectului a fost acela de a motiva generația tânără să se implice în găsirea de soluții la problemele actuale ale Europei. De-a lungul celor doi ani de parteneriat s-au organizat acțiuni minunate, de care suntem mândri. În Turcia am plantat cu toții o pădurice și, deoarece prietena noastră Sevda Yilmaz ne trimite periodic poze cu copăceii, vedem cum aceștia cresc frumos, făcându-ne să ne simțim mândri. În Finlanda am cântat colinde la un azil de bătrîni și ne-am jucat cu copiii dintr-un orfelinat. În Spania am luptat împotriva discriminării de gen, am promovat donarea de sânge și am asistat la un spectacol caritabil.

În România am organizat sesiuni de debate în limba engleză pe teme de cetățenie activă și am organizat un seminar de acordare a primului ajutor. În Germania am participat la un cros caritabil, banii colectați fiind donați unui centru care se îngrijește de copiii cu boli incurabile. Tot în Germania am organizat un spectacol internațional în cadrul căruia am cântat imnul Europei în mai multe limbi, inclusiv în limbajul surdo-muților.

Au fost organizate întâlniri în toate țările participante, fiind implicați în total 40 de elevi și 12 profesori din România. S-au amenajat expoziții pe teme ecologice sau umanitare, s-au făcut prezentări, s-au realizat un afiș, flyere și un calendar de perete care să promoveze compasiunea și implicarea în facerea faptelor bune.

Deși elevii noștri au fost mereu implicați în acte de voluntariat, proiectul "Careland" ne-a făcut să fim mai atenți la nevoile celor din jur, astfel că în decembrie 2013 colegiul nostru a organizat o festivitate de Crăciun la care au fost invitați copiii cu dizabilități care locuiesc în centrul de vizavi de liceu.

Toate clasele s-au mobilizat, s-au strâns bani, s-au cumpărat cadouri pentru copii, iar ei le-au primit de la Moș Crăciun, într-o atmosferă de sărbătoare și colind. Deși proiectul s-a încheiat în august 2015, serbarea de Crăciun a intrat în tradiția colegiului, fiind organizată în fiecare iarnă. Pentru buna desfășurare a ei contribuie nu numai elevii actuali, ci și absolvenți care revin cu drag, pentru a fi părtași la un moment de generozitate față de niște copii defavorizați de soartă, cărora încercăm să le aducem bucurie.

TECHNOLOGY ENHANCED LEARNING AND LIGHENING - TELL IT TO THE WORLD SEPTEMBRIE 2017 – AUGUST 2019

Technology Enhanced Learning (TEL) este un concept pedagogic inovator pe care ne-am dorit să-l implementăm în „Cantemir Vodă" și să-l aducem la un nivel superior - Lightening – împărtășindu-l apoi și altor membri ai comunității educaționale europene. Așa a apărut "TELL it to the world", un parteneriat strategic Erasmus+, în care, de pe poziția de coordonator, colaborăm cu patru instituții:

15 TEMMUZ SEHITLERI ANADOLU LISESI din Nevșehir (Turcia),

"Johann-Sebastian-Bach" – Gymnasium din Windsbach (Germania) și

"Jacopo del Duca - Diego Bianca Amato" din Cefalù (Sicilia, Italia) și

Lycée général et tehnologique "Pierre Poivre" din Saint Joseph (La Réunion, Franța).

Obiectivele proiectului sunt: 1) dezvoltarea abilităților digitale ale elevilor în: editarea materialelor digitale, accesarea eficientă și responsabilă a Internetului, utilizarea grupurilor virtuale în scopuri educaționale; 2) dezvoltarea abilităților pedagogice ale profesorilor, lecțiile lor devenind mai atractive; 3) intensificarea cooperării între instituțiile educaționale europene prin schimbul de modele de bune practici în e-learning.

La finele proiectului, vom totaliza un număr de 30 de elevi români participanți la întâlnirile de proiect și 8 profesori. Ne-am făcut deja prieteni noi și am trăit experiențe de viață minunate. Deși în cadrul proiectului utilizăm tehnologia pentru a comunica, pentru a învăța sau pentru a crea materiale de promovare, evaluare și diseminare, nu suntem doar „digitali", ci facem și lucruri reale, cum a fost seara culinară organizată în Germania, când elevii și profesorii lor au gătit mâncăruri specifice zonei geografice și culturale din care veneau, după care desigur că a urmat ospățul.

ZOOMING IN – GOOD FOCUS SEPTEMBRIE 2017 – AUGUST 2019

Tot în 2017 s-a aprobat și proiectul "ZOOMING IN – GOOD FOCUS", al cărui scop principal este de a îndruma tinerii pasionați de fotografie și dispozitive electronice moderne să realizeze produse într-un mod profesionist, pentru a capta acele crâmpeie de viață care emoționează sufletul, fascinează privirea, încurajează gândirea și, totodată, spiritul umanitar și civic. Partenerii noștrii sunt:

15 TEMMUZ SEHITLERI ANADOLU LISESI din Nevșehir (Turcia),

"Jacopo del Duca - Diego Bianca Amato" din Cefalù (Italia),

Neue Neusprachliche Mittelschule din Viena (Austria),

Vilniaus Jeruzales mokykla din Vilnius (Lituania).

Elevii au primit cu entuziasm proiectul, implicându-se în diverse activități, dintre care printre care cea mai atractivă a fost aceea în care elevii au reinterpretat câteva opere ale unor artiști celebri, sub îndrumarea profesoarei lor de Educație Plastică, Irina Ionescu. Ei au îmbrăcat anumite straie, s-au machiat, s-au coafat, au aranjat decorul, s-au așezat în poziția potrivită și fotograful, o colegă de-a lor, a realizat pozele. Patru dintre acești elevi au avut ocazia să participe la vizita de lucru din Italia și să prezinte partenerilor europeni roadele muncii (și distracției) lor. În prezent 10 elevi își fac bagajele pentru a se deplasa în Lituania și alți 6 se gândesc deja ce experiențe de viață și ce prieteni noi îi așteaptă în decembrie la Viena, cei 20 de elevi fiind în total însoțiți de 7 profesori.

IT'S TIME - TECHNOLOGY, INNOVATION AND MEDIA IN EDUCATION IULIE 2018 – SEPTEMBRIE 2019

Deși majoritatea cadrelor didactice au participat la activități de formare având ca temă utilizarea tehnologiei în educație, s-a considerat necesară implementarea unui proiect de mobilitate Erasmus+ care să aibă ca scop principal evoluția profesorilor în planul TEL (Technology Enhanced Learning).

Așa a apărut "TIME", în cadrul căruia 9 profesori vor participa la stagii în străinătate, precum și la activități de job shadowing într-o instituție din Europa, care îi va găzdui timp de o săptămână, pentru a asista la ore realizate cu ajutorul tehnologiei.

Prin proiectul "TIME" urmărim mai multe obiective, printre care: dezvoltarea competențelor digitale ale profesorilor, creșterea calității dialogului între toți actorii implicați în educație, intensificarea cooperării cu membri ai comunităților educaționale din alte țări europene, îmbunătățirea competentelor lingvistice și a cunoștințelor de cultură generală, stabilirea de contacte pentru a găsi viitori parteneri în proiecte școlare. Toate acestea converg către creșterea gradului de satisfacție a elevilor și implicit a rezultatelor lor școlare, precum și către lărgirea dimensiunii europene a instituției noastre.

Partenerii noștri în acest frumos demers de creștere a calității învățământului sunt "15 TEMMUZ SEHITLERI ANADOLU LISESI" din Nevșehir (Turcia) și mai mulți furnizori de formare din Croația, Portugalia, Italia și Turcia.

Suntem conștienți că fiind profesori în C.N. „Cantemir Vodă" avem datoria de a oferi elevilor noștri o educație de calitate, modernă și atractivă, prin care îi formăm pentru societatea viitorului.

ÊTRE EUROPÉEN EN 2020; CE QUI NOUS UNIT, CE QUI NOUS DISTINGUE; NOS DÉFIS, NOS RÊVES . SEPTEMBRIE 2018 – AUGUST 2020

The show must go on! Mai bine zis, "Le spectacle doit continuer!", deoarece cel mai recent proiect în care suntem beneficiari este unul în limba franceză, având partenerii:

Lycée Nord din SAINTE-CLOTILDE (La Réunion, Franța),

IES ARICEL din Albolote (Spania),

Istituto di Istruzione Superiore "G.A. Pischedda" din Bosa (Sardinia, Italia),

II Liceum Ogolnoksztalcace w Gdansku din Gdansk (Polonia),

Lycée Jean de la Fontaine din Château-Thierry (Franța).

Proiectul s-a născut din dorința de a împărtăși o experiență de lucru prin colaborare, obiectivul principal fiind acela de a oferi tinerilor oportunitatea de a-și dezvolta spiritul civic, beneficiind în același timp de o deschidere spre Europa. De asemenea, dorim ca prin activitățile propuse elevii aflați în dificultate să fie ajutați să găsească energia și motivația pentru instruire și autoinstruire.

Prof. Alina Preda

COLTUL CU ARGUMENTE
"Este comportamentul elevilor o responsabilitate a școlii?"

PRO

● *Consider că unul dintre scopurile principale pe care o instituție de învățământ le are în general, dacă nu cel mai important, este să îi educe pe copii, astfel încât aceştia să poată deveni membri funcționali ai societății, care ştiu cum să gestioneze probleme şi să îi respecte pe cei din jur.*

Gheorghe Alexandra, clasa a XI-a

● *Şcoala are un rol mult mai complex decat cel educațional, adică să transmită nişte cunoştințe de bază elevilor, ci mai degrabă şcoala se ocupă şi de ceea ce înseamnă comportament. Tocmai de aceea avem ore de dirigenție, tocmai de aceea avem dascăli care încearcă pe cât posibil să se apropie de noi, oferindu-ne sfaturi, tocmai de aceea suntem sancționati cu scăderea notei la purtare când facem nişte acțiuni greşite. Deci da, şcoala este responsabilă şi de comportament, nu numai de note.* *Turcu Ioana, clasa a XI-a*

● *Încă de când suntem mici, pe lângă cei şapte ani de acasă pe care îi primim de la părinți, şcoala ne formează. E unul dintre mediile în care copiii şi adolescenții îşi conturează trăsăturile definitorii, care îi ajută în final să devină oameni şi să capete experiențe valoroase de viață.* *Tătulescu Bianca, clasa a XI-a*

● *În opinia mea, şcoala este un element fundamental în dezvoltarea tinerilor, deoarece aceştia îşi petrec o mare parte din timp la orele de curs, unde, pe lângă informațiile ce le îmbogățesc cultura generală, interacționează şi sunt puşi în fața unor situații dificile sau mai puțin dificile, din care fiecare are ceva de învățat.* *Mirilă Claudia, clasa a XI-a*

● *Dacă un copil vine de acasă cu o educație minimă, liceul poate face din acest lucru mult mai mult, reuşind să îl facă pe elev să se descurce în situațiile grele pe care urmează să le aibă în viață. Dacă, pe de altă parte, vine fără o educație stabilă, şcolii îi este foarte greu să facă din acest copil un exemplu. Până la urmă, aceasta este vârsta la care tinerii pot dobândi cel mai uşor calități, dar totodată și defecte care îi vor influența mai târziu în viață.*

Homescu Radu, clasa a XII-a

● *În opinia mea, da, este o responsabilitate a şcolii să se ocupe de comportamentul elevilor, pentru că majoritatea timpului nostru îl petrecem la şcoală, și chiar dacă educația face parte din treaba părinților, şcoala are de asemenea o contribuție foarte importantă.* *Pop Andrei, clasa a XI-a*

● *Sinceră să fiu, mi se pare că elevii ar trebui să se comporte corespunzător din proprie inițiativă, chiar dacă, să zicem, nu au fost învățați cum să se comporte de către părinții lor. Cred că acești elevi trebuie să fie capabili să se educe singuri, însă, dacă le lipseşte această abilitate, cei responsabili de educarea corespunzătoare a elevilor sunt profesorii. Aşa că da, într-o oarecare măsură, comportamentul elevilor este responsabilitatea şcolii, fiindcă aceştia îşi petrec o mare parte din viață la şcoală, luându-i ca model, probabil inconştient, pe profesori. În altă ordine de idei, responsabili de comportamentul acestor elevi, sunt atât părinții, cât și elevii înşiși.* *S.C., clasa a XI-a*

CONTRA

● *Comportamentul pe care un elev îl are nu este în niciun punct responsabilitatea şcolii, pentru că instituțiile de învățământ nu sunt mediul primar în care un copil se formează. Comportamentul este dobândit în preajma familiei, lângă persoane care îți vor binele, pentru că ei te cunosc și știu ce plusuri și minusuri ai.*

Vărăşteanu Andrada, clasa a XI-a

● *După părerea mea, comportamentul elevilor nu este format de şcoală, ci de părinți şi de ceea ce au învățat copiii de mici, inclusiv din societate.*

L.A., clasa a XII-a

● *Consider că fiecare om este responsabil de comportamentul său, aşa că şcoala nu are nicio implicare în acest aspect.*

M.C., clasa a XII-a

● *Eu consider că nu şcoala nu este responsabilă de comportamentul elevilor, deoarece fiecare copil învață să se comporte acasă, nu în mediul educațional. Astfel, cel mai bine ar fi ca aceştia să fie educați de acasă.*

Tănase Alexandra, clasa a XI-a

● *Din punctul meu de vedere, elevii ar trebui să aibă cei șapte ani de acasă și, ținând cont că sunt la vremea maturizării, ei ar trebui să aibă deja o idee despre cum să se comporte. Liceul în general nu poate controla comportamentul elevilor, deoarece oricât de politicos te vei purta, va apărea o influență negativă, pentru că asta e lumea. Unii se pot abține și o refuză, dar alții o primesc cu brațele deschise.*

Constantin Tudor, clasa a XII-a

● *Școala are un rol important în comportamentul elevilor, dar cu toate acestea noi venim cu «cei șapte ani de acasă», care ne-au format într-un fel și comportamentul poate fi uşor dereglat de anturaj și de colectiv, pentru că, spre exemplu, dacă toți colegii cu care te înțelegi bine fumează, o să ieși și tu cu ei afară, astfel crescând șansele ca și tu să te apuci de fumat, sau dacă chiulesc doi colegi și te cheamă, inevitabil vei chiuli și tu odată ca să vezi cum e. Adolescenții vor să fie mai liberi, unii dintre ei se simt constrânși de familie spre exemplu, din cauza aceasta ei se răzvrătesc.*

F.A., clasa a XI-a

● *Din punctul meu de vedere, comportamentul elevilor este influențat în cea mai mare parte de către cercul de prieteni pe care și-l formează la școală.*

Ș.D., clasa a XI-a

● *Comportamentul elevilor nu este responsabilitatea instituției, pentru că școala nu poate controla ce se întâmplă în afara orelor. Într-adevăr, are o parte de responsabilitate, dar nu are o influență puternică.*

D.A.M, clasa a XI-a

Bianca Tătulescu, clasa a XI-a C

DIMITRIE CANTEMIR

Dimitrie Cantemir, domn al Moldovei în perioadele martie-aprilie 1693 și 23 noiembrie 1710-11 iulie 1711, s-a născut la 26 octombrie 1673 la Iași, în familia lui Constantin Cantemir. Domnia scurtă nu i-a îngăduit să se afirme ca domn la nivelul capacității sale, însă educația aleasă şi scrierile îl vor face „nemuritor". Raportate la epoca lui, scrierile lui Cantemir nu sunt simple lucrări istorice sau geografice, ci construcții enciclopedice de tipul analizelor multidisciplinare: politice, sociologice, economice.

A studiat pe parcursul multor ani prin grija tatălui său, care nu învățase decât să se semneze, neavând alte cunoștințe. Primul său dascăl a fost Ieremia Cacavela, un grec din Creta, școlit la marile universități occidentale, adus în 1688 de tatăl său la Iaşi. De la acesta a învățat limbile greacă, latină şi slavonă, asimilând şi primele noțiuni de filozofie. Trimis ca ostatic la Istanbul, unde a stat între 1689 şi 1691, a profitat de perioada petrecută acolo, continuându-şi studiile la Academia Patriarhiei Ortodoxe (Marea Școală) din Fanar, cu profesori celebri, studiind limbile turcă, arabă şi persană, dar şi cultura, literatura, religia şi muzica turcă. A continuat să studieze filozofia, stabilind, în același timp, legături cu personalități diplomatice, științifice sau religioase din capitala Imperiului Otoman.

Este greu de spus în ce măsură viitorul domn, aflat în poziția de ostatic de lux, cu un acces substanțial la cultură și știință, dar și cu reală și perseverentă aplecare personală pentru cunoaștere, care a cunoscut achizițiile culturale majore ale Renașterii și Iluminismului Europei Occidentale, a gândit încă de atunci un proiect politic capabil să servească destinul neamului său.

Întors în Moldova (1691), va rămâne aici până la moartea tatălui său (martie 1693). Cu puțin înainte de acest moment a fost ales domn de către boieri, dar rămâne pe tron doar 20 de zile pentru că otomanii nu i-au recunoscut domnia, preferându-l pe Constantin Duca, susținut de Constantin Brîncoveanu, domnul Țării Românești. Cantemir este nevoit să plece la Istanbul, unde îşi continuă studiile, dar de această dată cumpără un palat în care să locuiască, căci nu mai e ostaticul nimănui. O dată cu urcarea fratelui său pe tronul Moldovei (ianuarie 1696), va fi reprezentantul diplomatic al acestuiape lângă Înalta Poartă. Pe lângă învățătură, este interesat şi de deprinderea experienței militare, însoțind oastea otomană la asediul unei cetăți din Serbia (1697). Între anii 1700-1710 îl regăsim tot la Istanbul, ocupat cu studiile, cu scrisul, compunând piese muzicale şi cântând la tamburină pe la ospețele marilor dregători otomani. Considerat de turci un mare muzicolog, s-a numărat printre primii care au adunat folclor turcesc şi l-a transcris într-un sistem de notație muzicală inventat tot de el.

Timpul petrecut la Poarta Otomană nu a trecut peste Dimtrie Cantemir fără să aducă o importantă zestre de cunoaștere a mecanismelor prin care familiile boierești din Valahia și Moldova numeau domnitorii sau apropiații în protipendada birocratică a epocii, sau a modului în care își promovau propriile interese pentru accesul la domnie. Căsătoria lui cu Casandra, fiica domnului muntean Şerban Cantacuzino, poate părea, dincolo de firescul său lumesc, parte a unui proiect politic prin care poate spera la tronul Țării Românești.

Interesele Porții în partea de nord a imperiului au dus la numirea sa pe tronul Moldovei în noiembrie 1710. A contat în alegerea sa şi rivalitatea cu domnul Constantin Brîncoveanu, pe care trebuia să-l supravegheze. Pe plan intern şi-a format propriul Sfat Domnesc din boieri fideli familiei sale, cum ar fi cronicarul Ion Neculce, mare spătar, sau Nicolae Costin, mare logofăt. Domnul Moldovei a redus simțitor dările care trebuiau plătite de diferitele categorii sociale, îndeosebi de boierii mici şi mijlocii.

Într-un timp extrem de scurt, și în pofida unei supravegheri atente din partea Porții la curtea domnitorului, Dimitrie Cantemir ia decizia fermă de a face o mișcare strategică importantă, decuplând Moldova de la legăturile de vasalitate față de Poarta Otomană, simultan cu trecerea completă de partea Rusiei, fapt justificat de deosebita admirație pentru țarul Petru cel Mare. În 13 aprilie 1711, la Luțk, un împuternicit al său semna un tratat de alianță cu Rusia, îndreptat împotriva otomanilor. În literatura istorică se consideră că textul tratatului ar fi fost elaborat nemijlocit de Dimitrie Cantemir și trimis prin mesager direct țarului Petru I, care l-a acceptat ca atare.

În scurt timp s-a ajuns la un conflict ruso-turc și la bătălia decisivă de la Stănilești, pe Prut (iulie 1711), victoria aparține turcilor. Pregătirile militare ale Rusiei au fost pripite, Imperiul Otoman a reușit să mobilizeze în scurt timp o armată de cinci ori mai numeroasă decât cea moldo-rusă; rușii nu au reușit să se adapteze la secetea cumplită și toate acestea au făcut ca oastea rusă și cea a domnitorului să fie înfrânte, iar partea rusă să accepte un armistițiu umilitor.

Pentru domnitorul Moldovei, deznodământul războiului constituie sfârșitul carierei politice active și al visului de a conduce Moldova, sau poate, ca Mihai Viteazul, de a conduce neamul românesc spre independența față de turci. Cantemir pleacă în Rusia și locuiește la Harkov, la Moscova (1713), apoi la Sankt Petersburg (1719), unde i se construiește un frumos palat. Agreat de Petru cel Mare, în 1721 este numit sfetnic intim al țarului și membru al guvernului. Cu câțiva ani în urmă, în iulie 1714, fusese primit ca membru al Academiei din Berlin, o prestigioasă recunoaștere a meritelor sale de cărturar, el devenind astfel primul savant enciclopedist român de talie europeană.

Momentul geopolitic al cărui protagonist a fost Dimitrie Cantemir va marca pentru următorii trei sute de ani, în mod substanțial, destinul neamului românesc. În acest interval, declinul Imperiului Otoman s-a accelerat semnificativ, începutul de secol XX aducând sfârșitul său; Rusia a devenit puterea covârșitor dominantă a spațiului est-european și, până la sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, revine la întinderea din vremea lui Cantemir.

Dimitrie Cantemir a murit la 21 august 1723, fiind înmormântat în biserica Sf. Constantin şi Elena din Moscova; în 1935 osemintele i-au fost depuse la biserica mânăstirii „Sfinții Trei Ierarhi" din Iaşi. Pe lespedea de marmură ce o acoperă scrie: "Aici, întors din lungă și grea pribegie, înfruntată pentru libertatea țării sale, odihnește Dimitrie Cantemir, domn al Moldovei".

Carol Mihai Bostan, clasa a X-a B

ANI DE LICEU – AMINTIRI, IMPRESII

Îmi amintesc cum abia așteptam prima zi de liceu. Și cum toată lumea ne cunoștea ca bobocii. Cum intrarea, careul, clasele, colegii, profesorii, din mari enigme ale liceanului deveneau încet-încet parte din sine.

Auzisem atâtea povești de la părinți și bunici de pe vremea când erau la liceu și mă fascinau. Întâmplări amuzante, prietenii care țin și acum, alături de portrete caricaturizate ale profesorilor. Spuneau că pentru ei această perioadă a fost cea mai frumoasă, așa că am păsit și eu pragul colegiului cu gândul de a-mi construi propriile amintiri.

Doamne, când mă gândesc că au trecut trei ani și că timpul s-a scurs atât de repede, încerc să mă agăț de orice amintire spre a o face să dureze mai mult.

Parcă mă și văd, la început de tot, stând crispată în bancă. Și pe profesoara de fizică ce ne amenința încă de la prima oră cu corigența. Țin minte că odată era să mă ciocnesc cu dumneaei pe hol și zâmbetul acela sarcastic părea că se grăbește numaidecât să scrijelească o notă de doi în catalog.

Sinceră să fiu, de când nu am mai avut-o ca profesoară chiar îmi lipsește. Ea și pofta aceea nebunească de a speria bobocii. Cu toate acestea, orele de informatică vor rămâne bine întipărite în memoria mea. Uneori plictiseala aceea ucigătoare care te dobora cu capul pe caiet, alteori algoritmii și programele care păreau fără sfârșit și erorile de compilare, dar și bucuria de a primi puncte în plus la teste.

Dar cum aș putea uita nota de unu pe care am luat-o la psihologie? Sau glumele din timpul orelor? Gălăgia, dar și liniștea ce completau acea atmosferă; prieteniile care s-au legat, momentele petrecute împreună?

Când te gândești că e ultimul an de liceu, speri să aduni cât mai multe amintiri de care să te bucuri mai târziu; știi că se va termina și acesta și nu vei mai avea timp de toate prostiile și naivitățile astea. Vor trece toate și vei rămâne doar cu sentimentul că și tu ai făcut așa în liceu, că așa gândeai atunci, că voiai să oprești timpul în loc. Și vei zâmbi, acolo, în inima ta, la toate amintirile pe care le-ai construit cândva.

Oana Bașturea, clasa a XI-a E

„După 20 de ani de la absolvire, i-am recomandat fiului meu să pună pe lista preferințelor, după Evaluarea Națională, liceul pe care l-am urmat și eu, Colegiul Național "Cantemir Vodă". Am păsit, pentru prima dată în două decenii, în incinta liceului care mi-a fost ca o casă timp de patru ani, la prima ședință cu părinții. Clădirea impunătoare, ca un castel, mi-a adus aminte de clasa a IX-a în care, împreună cu colega mea de bancă și prietena mea, Maria, ne imaginam că suntem regine și ne petrecem ziua într-um castel foarte frumos din centrul unei capitale europene. Lucrurile care mi-au plăcut cel mai mult la anii de liceu petrecuți în CNCV, au fost colectivul prietenos și unit, profesorii exigenți și amuzanți care m-au învățat ceva ce pot folosi și acum. În plus, mi-a plăcut și libertatea pe care o aveam, făcând tot felul de prostioare adolescentine."

Camelia Mateiuc

Întoarcerea în timp are un gust strașnic de înviorător! Am petrecut o seară așa cum mi-aș fi dorit să petrec acum 28 de ani... dansând, fredonând, trăindu-mi cele mai fericite momente la cea mai înaltă intensitate. Cu căștile puse pe urechi și o dezordine de trăiri, mi-am antrenat gândurile în visele unei fete de 18 ani, la început de viață, la sfârșit de copilărie. Probabil nu aș vrea să intervin prea mult în scenariul deja scris al vieții mele. Poate doar un pic mai multă atenție la detalii... lucruri mărunte, care însă mi-au adus clipele de nefericire, transformate în ani... Instinctul dictează una, iar rațiunea alta. Un paradox al ființei umane. Până la urmă totul ține de liberul arbitru, însă nuanțele pe care le percepem la un moment dat se schimbă după un număr de ani. Dacă la 18 ani culorile erau vii, acum au devenit pastelate, unele terne. Frica de a nu greși prin alegerea proprie ne îndeamnă adesea la decizii aleatorii. Încercăm să ne verificăm polaritatea gândurilor privind retrospectiv și acordând prea multă importanță unor întâmplări nefericite. Totul e bine stabilit. Matematic. Doar că uităm deseori de variabile și de probabilități. Calculul se încheie uneori mai târziu decât termenul acordat examinării, iar în suflet rămâne întrebarea sau nehotărâtele puncte de suspensie de la final.

Anii de liceu! Ce dor mă cuprinde de ritmul fanatic al acelor timpuri! Cumplit de vii sunt fragmentele desprinse din tabloul adolescenței. Sarafanul bleumarin, cămașa bleu, cordeluța ascunsă mereu prin buzunare. Îmi amintesc cum am îndrăznit de-abia spre sfârșitul liceului să îmi scurtez și să-mi strâmtez și eu sarafanul. Mi se părea că fac un lucru interzis și aveam o satisfacție deosebită. Am căutat mereu să nu fiu observată de ceilalți pentru alte motive decât admirație pentru ceea ce doream să arăt. Respectiv, pornirile mele artistice îmi frământau sufletul din copilărie. Scriam și atunci, cel mai des pe foile de la sfârșitul caietului de fizică, atunci când profesorul, cuprins de o frenetică pasiune pentru materia lui, uita de elevi și umplea cu un scris mărunt, dar foarte ordonat, tabla glisantă a amfiteatrului. Avea o figură foarte interesantă și mi-am permis să îi realizez portretul. A fost prima dată când am uitat că sunt la ora lui și acesta a venit imperceptibil lângă mine și mi-a cerut să îi arăt desenul. Un val de purpură mi-a colorat imediat obrajii, însă era prea târziu să mai ascund sau să mai distrug proba incriminatoare. Și totuși, reacția a fost surprinzătoare. Mi-a luat desenul, a zâmbit umflându-și pieptul și, dojenitor, dar încântat de portret, mi-a spus că îl va păstra. Pentru mine a rămas o emoție plăcută.

Profesorul de matematică. Un alt chip pe care nu cred că îl voi putea uita. O figură bonomă, un calm studiat, și mult drag pentru arta predării unei științe exacte, căreia însă îi dăruia suflet. Tonul său degajat, glumițele pe care le adăuga pe lucrări atunci când era amuzat de micile scamatorii pe care le făceam când nu eram îndeajuns pregătită pentru examinare, zâmbetul său cald. Amintiri deosebite... Una dintre remarcile sale am reținut-o în mod special: "Cu algebra te-ai descurcat, însă cu geometria ai fost în pomul cu vrăbii!" Cum ai fi putut să te superi pentru notă, când sufletul îți zâmbea? Admirabil om.

Apoi, micile escapade cu colegii, în pauze sau în orele la care profesorul nu striga prezența. Ne grăbeam să ajungem la patiseria din colțul străzii. Merdenelele erau preferatele mele! Fierbinți și gustoase. Ne duceam pe firul aromei de brânză coaptă, înfruntând ploi, vânt, zăpadă sau soare copleșitor, doar pentru a savura aceste pateuri alături de un încântator Cico. Apoi, mai mari fiind, foloseam orele de la materii mai puțin importante pentru a ajunge într-un părculeț aproape de Grădina Icoanei, unde ne prosteam cu țigările fumate "la poștă". Ce satisfacție simțeam noi atunci, să facem lucruri interzise! Aveam grijă să ne scoatem matricola de pe uniformă, ca să nu fim recunoscuți drept elevii de la Cantemir. Era la modă prinderea matricolei în capse, ceea ce ne dădea mai multă libertate de mișcare. Ciudat, dar nu regret micile mele derapaieri de la o conduită străduit exemplară pe care mi-am impus-o în viața de elev...

Ce nu am reușit să trăiesc cu adevărat a fost participarea la petrecerile organizate de colegi. Locuiam în Drumul Taberei, iar drumul prea lung până pe Calea Moșilor, unde locuiau majoritatea colegilor mei, nu mă ajuta în obținerea acordului părinților mei. Nu era numai drumul motivul, însă îmi place să cosmetizez acum deciziile dragilor mei părinți. Îmi lipsea această eliberare de energie pe care mi-o putea oferi doar dansul. În schimb ascultam la maxim melodiile înregistrate pe benzi de magnetofon de către tatăl meu și dansam prin casă, singură, până reușeam să obosesc. Cele câteva petreceri la care am participat pe toată perioada școlară mi-au rămas în suflet și le-am păstrat cu multă grijă într-un colțișor colorat și vesel al ființei mele.

Amintiri! Dulci, parfumate, colorate, dragi suspine.

Mirela Stancu

"Printre profesorii care mi-au rămas în minte și în suflet se numără doamna Splais Carmen, profesoară de informatică, ce a lucrat cu noi, elevii, multe teste și ne explica orice când nu înțelegeam, de câte ori era nevoie. Am urmat profilul mate-info și am multe momente memorabile, dar cel care a fost cel mai amuzant este în legătură cu un coleg care traversa strada pentru a ajunge la liceu și o mașină era să-l calce, iar domnul director a zis că acel copil a dat peste o mașină, nu mașina peste el.

Nota pe care i-aș da-o liceului, având în vedere profesorii, colegii, momentele petrecute aici, ar fi opt spre nouă, pentru că liceul perfect, de 10, nu există și totuși am ajuns profesoară de matematică, făcând o facultate datorită liceului acesta. "

Marineac Rodica (2004-2008)

Am intrat prima oară pe poarta elevilor în septembrie 2003. Emoționată că intrasem a 30-a și că voi fi "ultima din clasă", crezând că ne repartizează în ordinea mediilor, am păşit timid, cu ochii mari și urechile ciulite. Voiam să mă asigur că nu ratez nimic și că îi prind pe toți din urmă. Avea un farmec liceul acesta pe care îl cercetasem pe perioada verii și parcă nu voiam să îl dezamăgesc. Nu am conștientizat gândul ăsta înainte de a scrie aceste rânduri, dar îmi impunea respect – ca un bătrân înțelept despre care știi că are multe lecții de oferit și o prestanță de neuitat. Și te provoacă să fii și tu mai înțelept, mai serios, mai om mare.

Sigur, cu toții am putea scrie cărți întregi despre experiențele și poznele noastre din liceu, însă dacă e să mi-l amintesc pe "el", cel ce a creat contextul acestora, aud multe zgomote.

Intrai pe poartă și auzeai foșnetul copacilor. Erau înalți, bogați și țineau umbră poveștilor din pauză. Atâta umbră că la un concurs între licee pe tema mediului înconjurător a trebuit să dăm o fugă până la ambasadele de pe Dacia, ca să avem și noi niște flori cu care să ne lăudăm că le-am plantat "în curtea școlii". Nu ne-au prins că trandafirii nu erau ai noștri, iar noi ne-am mândrit cu asta în fața tuturor, la umbra copacilor.

În laboratorul de informatică, unde noi, cei de la info-intensiv, eram de-ai casei, se auzea constant acel bâzâit al calculatoarelor ce se încingeau după ore intense de lucru în sala strâmtă. Peste ele sunetul de taste, țaca-țaca, completa pe mai multe voci acel fundal – voci de programat, voci de jucat, voci ce jonglau cu măiestrie (și Alt-Tab) diverse...aptitudini. În curtea școlii se auzea mai tot timpul ecoul mingii de baschet și din când în când câte o alunecare de adidas pe asfaltul grunjos. Dacă erai ca mine, jucai cu băieții și voiai să te lase să mai joci cu ei și altă dată, lăsai pasiunea pe asfalt și cu câte-un "auu!" care punea pauză pentru câteva clipe. Cu semne n-am rămas, dar cu regretul că mai bine mă apucam și de niște break dance, da.

Și-apoi, n-aș putea uita vreodată zgomotul holurilor, care cred că era cel mai emblematic dintre toate. Îți scârțâia fiecare pas și fiecare scârțâit îți amintea la ce etaj ești. Pe măsură ce urcai, vibrația era tot mai mare, culminând cu sala de clasă unde își făcea simțită prezența și tramvaiul de peste drum, nu doar profa când se apropia din Cancelarie. Atât de puternic era impactul acestui zgomot că simt că l-am auzit de zeci de ori, deși eu nu am intrat niciodată în acea sală până când nu am venit într-o vizită, 10 ani mai târziu.

Nici în pod nu am reușit să intrăm vreodată – niște zăbrele și un lacăt serios ne ațâțau doar interesul, însă și podul îl puteam auzi. Suna a întuneric, a praf și a ciori.

Au fost multe alte zgomote care ne-au însoțit în cei patru ani – clasica sonerie, palmele peste fund oferite cu generozitate de Tanța - bodyguardul, tăcerea grădinarului al cărui nume l-am uitat (dar al cărui chipiu, nu), bâzâitul aparatului de detartraj din cabinetul stomatologic, pocănitul greoi al ușii de la intrare, clinchetul eprubetelor pe faianța din laboratorul de chimie, vocile profesorilor, țipetele și șușotelile noastre – niște copii buni, în esență, cu pozne nevinovate și povești de maturizare cu succes.

Am fost ultima generație care a prins liceul înainte de renovarea ce-a început prin 2007 așa că nu știu ce s-a ales de zgomotele astea – am toată încrederea, însă, că liceul Cantemir-Vodă va continua să înCÂNTE cel puțin încă 150 de ani. Eu, cel puțin, asta îi urez!

Corina Anghel

"Sălile de clasă erau spațioase... laboratorul de fizică avea balcon, avea podeaua din lemn, mese lungi la care pot sta câte doi, trei sau patru colegi. Clasa noastră a fost prima din liceu cu bănci de o singură persoană, pe care aveam libertatea să le așezăm cum dorim. Toată clădirea și faptul că domnul director de la vremea respectivă, domnul profesor Olteanu (profesor de română) a refuzat montarea geamurilor termopane și a dorit să păstreze aspectul clasic al clădirii. Profesorii erau înțelegători. Domnul Olteanu era cel mai corect profesor din câți mi-a fost dat să întâlnesc... profesor care nu dădea teme foarte des, care lucra cu noi în clasă, care într-o oră putea asculta jumătate din clasă; am citit toate romanele din scoarță în scoarță; un dascăl în adevăratul sens al cuvântului. Profesoara de matematică (Anca Demșorean), cu care am simțit că am o relație specială, a fost alături de mine fizic și emoțional într-un moment dificil și datorită dânsei am trecut de la 3 (prima notă luată la algebră) la 9.50 în câteva luni. Colectivul a fost format din oameni speciali, cu realizări profesionale de invidiat. Au fost și momente memorabile, cum ar fi momentul în care domnul director a făcut, pe neașteptate, control al uniformei (trebuia să purtăm bluză/cămașă de culoare vișinie) în timpul unei ore și ne-a trimis pe toți acasă cu absență (exceptând doi colegi) ca să ne îmbrăcăm corespunzător; sau când chiuleam cu toții la ora de fizică și ne întâlneam cu profesorul la coada de merdenele sau ne aștepta în clasă până la începutul următoarei ore. Cât despre cât de mult m-a ajutat liceul mai departe... nu știu exact... când am ales Cantemirul știam deja că voi merge la medicină, cred că faptul că din primii 50 de admiși la liceu s-au format primele clase A și B (și eram" zeii liceului "...cei speciali). Liceul ne-a ajutat să ne crească self-esteem-ul... n-am fost niciodată priviți ca niște tocilari, eram pur și simplu niște copii extrem de inteligenți și cu foarte mult bun simț în același timp "

Vlădescu Ramona Ștefania
(1999-2003)

Scriu cu drag câteva lucruri care merită menționate în semn de mulțumire pentru patru ani deosebiți petrecuți în acest liceu. Am terminat Colegiul Național Cantemir-Vodă în 2005. În urma unei sortări pe calculator și a nehotărârii mamei mele referitor la opțiunile pe care le aveam, am hotărât sa pun toate liceele de informatică în ordinea descrescătoare a mediei de intrare din anul anterior. Așa am ajuns printre ultimii pe lista de admitere la Cantemir, al patrulea liceu din capitală. Cu o notă ușor peste 9 am beneficiat de oportunitatea traversării orașului în fiecare zi, din

Militari până la Piața Gemeni. Nu regret nici o clipă alegerea făcută, după mai bine de 13 ani; cred că este școala care mi-a dat startul în viață și m-a determinat să devin "un om complet", vorba bunicului meu.

Schimbările vremii, amalgamul de profesori și directori ce s-au perindat prin liceu mi-au prins foarte bine, am fost de la început pregătit pentru lumea în care trăim astăzi, unde în fiecare zi apare ceva nou și cine se adaptează are de câștigat. Nu vreau să exclud pe nimeni din acest articol, dar doresc să menționez anumite persoane dragi.

"Diriga" ne-a dorit mereu tot binele chiar și când o puneam în dificultate, atunci nu ne dădeam seama de intențiile ei. De la domnul profesor "Getonel" am învățat multe lucruri care mi-au folosit în viață. Profesorul de engleza "Tom" era o legenda vie pentru mine, chiar dacă nu am picat în grupa dânsului auzeam de la colegul de bancă multe lucruri interesante despre activitatea lui.

Unii colegi mi-au fost sau mi-au devenit dragi, dar și cei cu care nu m-am înțeles foarte bine au devenit ulterior oameni de încredere pe care sunt convins că pot conta! Asta înseamnă un colectiv diversificat și grupat "aleator" după valori ce poate nu au coincis complet, dar au devenit compatibile.

Totuși, pe doi oameni îmi doresc neapărat să-i menționez, vor rămâne pentru mine printre puținele repere pentru anumite calități pe care le-au avut.

Profesorul de biologie, domnul Balinte, este cel mai corect om pe care l-am cunoscut. Era probabil singurul profesor ce te făcea să simți cât de neplăcut este să nu știi lecția, nici nu mai conta nota mică, erai bucuros că ai scăpat în a-ți dovedi neștiința. Simplul fapt că nu știam răspunsul la niște întrebări probabil banale mă determina să mă fac mic și să sper ca orice notă îmi va da va fi bine, pentru că am scăpat de o situație groaznică. Stând în picioare la ora lui fără să știu perfect lecția de biologie era groaznic, acele momente nu se întâmplau la nicio altă evaluare din liceu.

Al doilea nume care merita menționat, chiar daca nu mai este printre noi, este al doamnei profesor Demșorean, profesoara noastră de matematică timp de aproximativ doi ani. Chiar dacă nu acordam cea mai mare atenție acestei materii, fiind pasionat de informatică, am rămas de la dânsa cu o învățătură foarte valoroasă "Niciodată nu spui că nu știi, mai bine întrebi la ce se referă, ce părere are profesorul sau de unde aș putea începe rezolvarea unei probleme". Mai târziu am învățat că dacă vrei să afli ceva este necesar să pui întrebările corecte. Doamna Demșorean ne-a creat mereu oportunități de a avea activități extrașcolare. Din dorința de a face un chiul cu absențe motivate am legat prietenii și relații de afaceri ce se mențin până în ziua de astăzi.

Am învățat foarte multe în Cantemir, liceul meu, mai multe decât m-aș fi așteptat, poate mai puțin decât aș fi putut. Cele mai importante lucruri cu care am rămas din liceu sunt relaționate de experiența de viață pe care am împrumutat-o de la oamenii ce ne-au format.

Doamna dirigintă, vă mulțumesc pentru invitația de a scrie și tot suportul din cei patru ani. Nici acum nu utilizez toate tehnicile de programare pe care eram nevoiți să le învățăm în regim accelerat și totuși peste 1000 de firme folosesc aplicațiile pe care le-am realizat, încă de când am terminat liceul. Toate aceste rezultate sunt datorită specializării mele care a început în Cantemir. Nu am plecat din țară și nici nu am motive sa o fac în acest moment, sper să reușesc în continuare să am un aport constant în schimbarea societății actuale. Sunt convins că absolvenții de Cantemir vor schimba în bine țara în care trăim. Educația corectă, făcută cu răspundere, este probabil componenta principală a unei societăți ce avansează. Mi-aș dori ca tot mai mulți elevi să aibă șansa să fie pregătiți de profesori ca cei pe care i-am avut.

Valentin Mănescu,
absolvent promoția 2005

Am păşit din nou în curtea liceului meu dupa circa 20 de ani... n-aveau cum să nu mă copleşească emoţiile! Aflasem că Alex, fiul fostei mele colege de bancă, avea prima şedinţă cu părinţii aici. Era o ocazie perfectă de a-i prezenta la rândul meu, fiicei mele, liceul. Şi uite cum, după 20 de ani, revin cu fiica mea, care alege ca opţiune frecventarea cursurilor în acelaşi liceu.

Dau timpul înapoi şi-mi amintesc cu atât de mult drag perioada liceului. Am fost promoţia 1994. E drept că orele de sport mi-au plăcut cel mai mult... ce meciuri de basket! Am terminat umanul (atunci exista acest profil) şi cu latina nu se glumea!

Şi îmi revine în memorie mirosul de pâine caldă, pâine pe care obişnuiam să o cumpărăm de la o brutărie vizavi de liceu şi să o împărţim cu colegii spre sfârşitul orelor... căci şi pe noi ne apuca noaptea acolo. Dar acum în liceu există cantină!

Mă bucur să constat că liceul meu este în continuare însufleţit de cantemirişti optimişti şi veseli!"

Maria Stăiculescu

Liceul Cantemir - Familia mea

Sunt fiică de profesori și ne-am mutat în București aproape imediat după război. Tata, Constantin Braga, a fost un an profesor la liceul Cantemir, care pe atunci avea un renume bun în oraș.

Când am ajuns în gimnaziu, părinții ne-au înscris la școli de prestigiu, pe mine la Școala Centrală, pe atunci școală de fete în exclusivitate și pe fratele meu, Ion Braga, la liceul de băieți Dimitrie Cantemir. Am fost trimisă de multe ori la Liceul Cantemir cu comisioane pentru fratele meu sau cu documente pentru unii profesori. Ce m-a impresionat și aproape m-a înfricoșat era că pe mulți pereți ai culoarelor erau afișe care începeau cu "este interzis elevilor să..." treacă prin holul central al școlii, să alerge pe culoare, să se bată cu zăpadă în curtea școlii etc. Deși era o disciplină severă în liceu, fratele meu a rămas cu amintiri frumoase. Făcea parte dintr-o clasă (promotia 1957) cu elevi buni la învățătură dar porniți pe glume. Profesorilor nu le era ușor să interacționeze cu ei. De exemplu, un profesor de matematică avea obiceiul să își arunce din ușă catalogul care ateriza pe catedră. Într-o zi elevii au pus catedra pe rulmenti și au deschis larg geamul din dreptul ei. Când profesorul a aruncat catalogul, acesta a imprimat o mișcare catredei și în ultimă instanță a aterizat în curte. Altă dată au profitat de faptul că un profesor, la predare, stătea mult cu fața la tablă, băncile erau construite astfel încât banca și pupitrul erau legate între ele dar nu erau fixate în podea. La un semnal toți elevii luau pupitrul în brațe și înaintau cu un pas, se auzea o bubuitură, profesorul se întorcea iar clasa părea în ordine cu elevi cuminți și zâmbitori. Peste 0-15 minute la un alt semnal toată clasa muta băncile cu un pas înapoi, elevii priveau în continuare nevinovați. La un moment dat se deschide ușa clasei și intră profesorul care preda la clasa de sub clasa cu pricina, care a crezut prima dată că a fost cutremur și a venit să vadă ce se întâmplă... Nu a descoperit nimic, dar distracția a trebuit să înceteze. Altă dată, într-o iarnă, în timpul tezei de matematică a început să ningă cu fulgi mari și deși. Cei mai buni cinci elevi din clasă au terminat teza mai devreme și au ieșit în curte. Se depusese un strat pufos de zăpadă. Pentru adolescenții care aveau toată curtea pentru ei tentația unei bătăi cu zăpadă a fost irezistibilă. Directorul liceului era atunci o personalitate, profesorul universitar Șafran, care avea locuința în curte, acolo unde a fost biblioteca și apoi laborator de informatică. Trecând prin curte spre cancelarie, domnul Șafran a primit în pălărie un bulgăre de zăpadă, elevii au înghețat, profesorul și-a continuat senin drumul și, după câteva minute, elevul de serviciu i-a convocat în cabinetul directorului. Spășiți, emoționați, au intrat în cabinet. Directorul i-a privit pe rând, i-a recunoscut ca fiind elevii cu rezultate la învățătură printre cele mai bune din liceu și apoi i-a întrebat dacă au citit afișele de pe culoar: "Este interzisă elevilor bătaia cu zăpadă în curtea școlii în pauză". A urmat o tăcere jenantă până când unul din ei a îndrăznit: "Tovarășe director, este interzis jocul în pauză, noi eram în oră...". Domnul Șafran a păstrat o mină serioasă dar a zâmbit pe sub mustață și le-a cerut să fie "pentru ultima oară" și conflictul s-a încheiat. Au fost multe întâmplări nostime, dar nu le știu eu pe toate. Toți colegii fratelui meu au urmat studii superioare și s-au afirmat ca buni profesioniști. Unii au fost ingineri, alții profesori, medici.

În 1960, am absolvit facultatea și am fost repartizată la Constanța. Numele școlilor fusese schimbat, liceele au devenit școală medie și gimnaziile școli elementare. Eu am lucrat la școala medie nr. 3 și, spre surpriza mea, am constatat că toate școlile deveniseră mixte, iar întâmplările din școli s-au diversificat. În al doilea an școlar constănțean am cunoscut un tânăr inginer, șef al gării din Constanța, cu care apoi m-am căsătorit. Poate nu întâmplător, tânărul pe atunci Constantin Dorin Teodoru era absolvent promoția 1954 al liceului Cantemir și casa lui părintească era la București, vis-a-vis de clădirea liceului. În al treilea an de activitate în învățământ am devenit profesoară de fizică în București. Cu timpul, familia mea a crescut, am născut o fată și apoi un băiat. La sfârșitul gimnaziului, 1977, fiica mea Ileana Teodoru a dat examen de admitere la liceul Cantemir și a reușit, iar în anul următor, 1978, fiul meu Costin Teodoru dă și el examen de admitere și devine și el elev al liceului. În 1983 am primit catedră în liceul Cantemir, aveam ore și la cursurile de zi și la cele de la seral. În seria poznelor făcute de elevi pot aminti de exemplu un caz când un elev de la seral a umblat la tabloul de siguranță și a oprit curentul în tot liceul ca să nu dea teza pentru care nu era pregătit. Încetul cu încetul, numărul claselor de seral s-au micșorat și, în timp, liceul a rămas numai cu clase de zi. Catedra mea a trecut apoi la liceul la care fusesem elevă și care devenise "Zoia Kosmodemianskaya". 1989 m-a prins la Școala Centrală.

Deoarece în 1990 s-au putut pensiona persoanele care aveau peste 30 de ani vechime, am optat pentru pensionare deși aveam doar 51 de ani. În luna octombrie a aceluiași an m-am întâlnit pe stradă cu colegul meu, profesorul Marin Crăciun, care era director la liceul Cantemir. Eu veneam de la piață cu două sacoșe și treceam prin fața liceului, căci locuiam prin apropiere, iar domnul Crăciun s-a plâns că are o catedră de fizică descoperită și m-a rugat să vin la suplinire."De când?" am întrebat eu. "De ieri" mi-a răspuns dumnealui. M-am repezit acasă să îmi las plasele, să mă schimb și m-am prezentat la liceu. Am lucrat ca pensionar reangajat până în 1998. În această perioadă am fost activă în catedra de fizică, în laboratorul de fizică, am fost diriginte. La un moment dat, s-a mai eliberat o catedră de fizică și domnul Crăciun mi-a propus să o conving pe fiica mea, fosta lui elevă, să îmi devină colegă de cancelarie. Așa se face că am predat ștafeta, iar după ce m-am retras din învățământ, fiica mea a rămas profesoară tot de fizică la liceul Cantemir, unde lucrează și azi.

Legat de liceul Cantemir, am avut ocazia să particip la întâlniri de 10-15 ani după absolvire. Pentru mine a fost o premieră una dintre ele, la care invitați ca profesori am fost eu la niște clase și fiica mea la alte clase.

Dupa pensionare, în toamna anului 1995, o fostă elevă de-a mea mă invită să lucrez ca psiholog voluntar (între timp îmi luasem licența în psihologie la Universitatea București, în 1972) la secția de copii a Institutului Oncologic București. Acolo era șef de secție domnul Sebastian Nicolau, care m-a primit cu multă considerație. După câteva luni de colaborare aflu că și domnia sa absolvise liceul Cantemir, promoție cu soțul meu. Împreună cu dumnealui am desfășurat in I.O.B. activități de pionerat în domeniul terapiei prin joc și a școlii de spital. Alături de mai multe persoane am fost membru fondator al fundației Sebastian care și-a propus să ajute, să le facă viața mai apropiată de normal pe timpul internării copiilor pe care îi aveam în grijă. Doctor Nicolau a mobilizat colegii de liceu cu posibilități materiale, care au contribuit cu fonduri la îmbunătățirea calității vieții micilor pacienți. Am mai lucrat astfel încă aproape 20 de ani cu elevi mici si mari. Am avut pacienți care erau chiar și elevi la liceul Cantemir și le-am mobilizat colegii să le fie alături din punct de vedere afectiv. Am împlinit 75 de ani în activitate și acum, la aproape 80, pot spune că am urmărit pe viu istoria liceului, de la Liceu teoretic de prestigiu la liceu industrial depinzând de întreprinderea "Suveica", devenind din nou liceu teoretic, acum Colegiu Național.

Prof. Adriana Elena Teodoru

Interviuri cu foşti elevi

Călin Anastasiu

În prezent Consilier pe probleme de mass-media, domnul Călin Emil Anastasiu a urmat cursurile Facultății de Filozofie, Secția Sociologie, Universitatea Bucureşti, 1974.

Î: ***De ce ați ales liceul acesta?***

R: Alegerea a fost simplă. Optasem pentru un liceu teoretic, Cantemir era unul dintre cele mai prestigioase din București, în plus făceam doar 10 minute pe jos până la școală. A fost și un neajuns. Exact în perioada în care am învățat acolo (1966-1970) a funcționat ca liceu de băieți, fiind remixat imediat după ce am absolvit. Ghinion! Dar în apropiere, la Grădina Icoanei, se afla liceul de fete Zoia Kosmodemianskaia. Noroc!

Î: ***Care este cea mai frumoasă amintire pe care o aveți din perioada liceului?***

R: Deși am prins aniversarea de 100 de ani de la înființarea liceului, în 1968, acest eveniment nu a devenit o amintire frumoasă. De fapt, nici măcar o amintire. Probabil pentru că a fost marcată de formalismul tipic ceremonialelor comuniste. Îmi aduc însă mult mai bine aminte de vizita președintelui De Gaulle, care a avut loc în primăvara acelui an. Era prima vizită în România a unui important șef de stat occidental (Ceaușescu începea să fie curtat de cancelariile occidentale datorită frondei sale față de sovietici). Am plecat cu toții de la școală (fără permisiune, dar și fără urmări disciplinare) și ne-am dus undeva la șosea, pe traseul parcurs de coloana oficială.

Dacă mă gândesc bine, cred că cea mai frumoasă amintire a fost participarea Otiliei Coman – Ana Blandiana pe numele ei de poetă – la cenaclul nostru literar. Era frumoasă și tânără, cu numai vreo 9 ani mai în vârstă ca noi, publicase deja două sau trei volume, și avea aura unui scriitor ce fusese pus la index cu câțiva ani înainte. Își recita poemele cu aceeași voce șoptită, gâtuită parcă de emoție, cu care o face și astăzi. Eram vrăjiți cu toții.

Î: ***Ați avut un profesor preferat? Ce amintire vă apare atunci când vă gândiți la un profesor?***

R: Da, preferata mea a fost Doamna Marinescu, profesoară de română. Era o doamnă de mare distincție, cultivată și, în același timp, un om de suflet, cu dragoste și responsabilitate pentru profesia sa. Păstorea Societatea Literară "George Călinescu", un omagiu adus marelui critic literar, fost elev al liceului. Am funcționat o vreme ca președinte al acestei societăți, și am reușit să scoatem împreună unul sau două numere ale revistei liceului.

De asemenea, a rămas pentru totdeauna în amintirea mea Doamna Zarifopol, diriginta noastră, și totodată profesoara care se chinuia să învățăm ceva latină. Parcă o aud și acum declamând: Quo usque tandem abutere, Catilina, patientia nostra? Avea formație clasicistă, demnă de o descendentă a marelui istoric. Locuia într-o casă foarte frumoasă, gard în gard cu Liceul Cantemir, ceea ce pentru noi era un inconvenient, pentru că era tot timpul cu ochii pe noi. Eram o clasă mai zvăpăiată și îi dădeam multă bătaie de cap. Încerca să ne țină în frâu, dar de multe ori "ne ținea spatele", cum se spune.

Î: ***Ați legat prietenii strânse în perioada liceului? Rezistă și în ziua de azi?***

R: Desigur. Din păcate, câțiva dintre acești buni prieteni au plecat din țară și am pierdut legătura. Mai sunt în contact doar cu unul dintre ei (plecat în Israel, dar vorbim permanent și ne-am vizitat de câteva ori), și cu vreo trei-patru dintre cei rămași.

Î: ***Adolescentul Călin Anastasiu are vreun regret?***

R: Bănuiesc că te referi la "adolescentul" din Călin Anastasiu "seniorul". Ei bine, dacă a supraviețuit pe undeva, acesta nu poate decât

să regrete faptul că n-a avut șansa să trăiască adolescența anilor de liceu cândva în acești ani, în această altă lume în care trăiți voi.

Î: ***Cum descrieți liceul, atmosfera, profesorii?***

R: Înainte de orice altceva, vreau să spun că mie mi-a plăcut foarte mult Liceul Cantemir: clădirea veche și impozantă, holul spațios de la intrare, clasele cu aerul lor ușor vetust, sala și terenurile de sport din curte. Desigur, dotările erau precare, dar nu prea ne sinchiseam pentru asta.

În rest, cred că ne comportam ca și liceenii de astăzi: învățam mai mult la materiile care ne plăceau sau de care aveam nevoie la bacalaureat sau pentru admiterea la facultate, fumam prin WC sau jucam fotbal după ore în zona Bisericii Silvestru, mai făceam câte o incursiune până la liceul de fete de la Grădina Icoanei.

Despre corpul profesoral din perioada aceea aș spune că se situa undeva peste media liceelor din București, iar vreo trei-patru dintre ei erau chiar de top.

Î: ***Credeți că adolescenții de azi sunt diferiți față de cei din urma lor? Dacă da, în ce sens?***

R: Bineînțeles că sunt diferiți, chiar foarte diferiți, și e absolut normal să fie așa. În primul rând, trebuie să aveți în vedere că noi ne-am trăit adolescența într-un regim comunist, pe care sociologii și politologii l-au conceptualizat ca unul totalitar.

La nivel individual asta înseamnă, între altele, că nu te poți bucura de libertățile de care mai ales un adolescent, comparativ cu celelalte categorii de vârstă, are mare nevoie pentru a se defini și a-și construi propria personalitate.

Adolescența este o vârstă a emancipării și a refuzului oricărei forme de control (parental, tradițional, social etc.). Or, societățile comuniste nu pot funcționa fără instituirea unor mecanisme de control cât mai strict al indivizilor (politic, ideologic, psihologic, economic, administrativ etc.). Adolescenții, și tinerii în general, resimt cel mai acut efectele acestor forme de control, fie ele fățișe sau mascate.

În al doilea rând, lăsând la o parte diferența de regim politic, adolescenții de azi din România trăiesc în cu totul altă lume decât cea în care trăiam noi la începutul anilor '70. La fel cum congenerii lor din Franța, Italia, Germania sau America trăiesc în altă lume decât antecesorii lor în urmă cu aproape 50 de ani. Sunt deosebiri enorme între aceste lumi, sub aspect economic, tehnologic, social etc., ceea ce la nivel individual se traduce prin diferențe majore în ceea ce privește viața personală, profesiile, carierele, sistemele de valori, stilurile de viață etc.

Generațiile mai vârstnice sunt doar parțial sau deloc (re)modelate de aceste mari schimbări, dar adolescenții sunt chiar produsul lor. Așadar, este absolut cert că adolescenții de azi sunt diferiți de cei de dinaintea lor.

Î: ***Ați participat la vreo întâlnire de liceu cu colegii și profesorii, în ultimii 20 de ani? Dacă da, cum ați resimțit-o?***

R: Am avut o singură întâlnire cu colegii și profesorii din liceu, dar nu în ultimii 20 de ani, ci la 10 ani de la absolvire, adică în 1980.

Ne-am întâlnit la Restaurantul Doina, au venit cam trei sferturi din clasa noastră și câțiva profesori.

Î: ***Care a fost cea mai importantă lecție de viață pe care ați învățat-o de la părinții dumneavoastră?***

R: Mi-a rămas în minte o vorbă a tatălui meu, care mi-a devenit un principiu călăuzitor: nu are importantă ce vei face în viață, dar ceea ce faci să faci bine.

Î: ***Care a fost cea mai importantă lecție pe care ați învățat-o în liceu?***

R: Nu-mi aduc aminte, ceea ce înseamnă că probabil n-am învățat nici o lecție de viață importantă în liceu. Am învățat însă altceva: să citesc. Și anume să citesc autori, nu doar cărți la întâmplare.

Gustul pentru lectură a fost stârnit de cursul de literatură universală, a devenit o deprindere de viață și mi-a fost de folos în profesia mea de cercetător.

Î: ***Ce sfat le-ați da liceenilor de astăzi, din Cantemir sau de oriunde?***

R: Același pe care l-am primit de la tatăl meu. În plus, să păstreze un simț civic permanent, să-și apere libertatea și demnitatea, să nu se blazeze și să ia poziție ori de câte ori apar încercări de limitare a acestora din partea unor politicieni, birocrați, șefi ierarhici etc.

Î: ***Pe vremea când erați licean, ați fost redactor al revistei liceului în perioada anilor 1968-1969. Cum era în acea perioadă redacția? Dar publicațiile?***

R: Pe atunci nu prea exista o redacție în adevăratul sens al cuvântului. Revista se încropea cu greu, Doamna profesoară Marinescu și cu mine ne zbăteam să găsim autori și texte. Ocazional se mai implicau un coleg sau altul.

Î: ***Cum a fost în perioada bacalaureatului? Ce opțiuni existau atunci și ce ați ales dumneavoastră?***

R: Eu am absolvit secția uman. Prin urmare, la bacalaureat aveam probe obligatorii la literatura română și o limbă străină (am ales franceza, mă descurcam mai bine decât cu engleza pentru că se vorbea la noi în familie). În plus, exista o probă la alegere, eu am ales filosofia, căci urma să dau admitere la Facultatea de Filozofie, Secția Sociologie, unde filosofia era probă obligatorie.

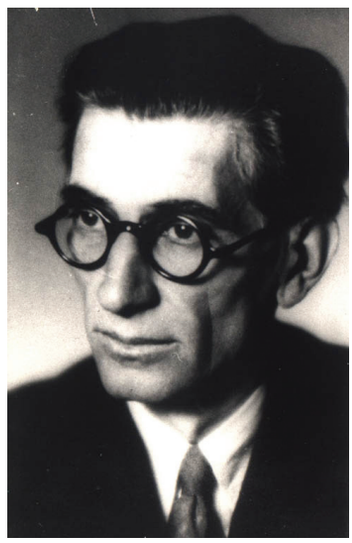
Prin clasa a XI-a, împreună cu alți vreo doi colegi, ne hotărâsem să ne înscriem la sociologie, o facultate nouă, care se (re)înființase cu doar câțiva ani în urmă. Fusese desființată de comuniști prin reforma învățământului din 1948, fiind catalogată drept "știință burgheză". Școala românească de sociologie, celebră pe plan internațional în perioada interbelică, sub conducerea profesorului Dimitrie Gusti, a fost anihilată de ignoranța noilor miniștri proletari.

Perioada de pregătire a bacalaureatului s-a suprapus, inevitabil, cu pregătirea pentru admiterea la facultate. Am învățat lejer pentru examenul la literatura română (eram bine pregătit), aproape deloc la franceză și foarte intens la filozofie.

În plus, a trebuit să iau meditații la matematică. Prin februarie 1970 a apărut ghidul cu probele de admitere la facultate. Am aflat cu stupefacție, pentru noi umaniștii, că începând cu acel an se introducea o probă nouă la Facultatea de Sociologie: câteva capitole din matematică (analiză matematică, trigonometrie ș.a.). La uman, noi nu prea aveam treabă cu chestiunile astea, drept care colegii mei au renunțat la sociologie și s-au orientat spre altceva. Eu am luat meditații din martie până în vară, și bine am făcut, căci nota 5 de la matematică, împreună cu notele mari obținute la filosofie și economie politică, mi-au asigurat media de intrare la facultate.

Cătălina Ilinca Dan, clasa a XI-a A

OAMENI DE ALTADATA
PANAIT ISTRATI

Panait Istrati este, poate, pentru sufletul românesc, omul-scriitor care a știut cel mai mult să trăiască, să creadă și să vorbească în și despre prietenie. Opera sa, tradusă în 26 de limbi, poate fi considerată un amplu roman autobiografic. Scrierile sale reflectă în chip fidel, ca la niciunul din scriitorii români, viața aventuroasă pe care a dus-o și plină atât de oameni cât și de mizerie, suferință și grija zilei de mâine, ca și destinul său scriitoricesc. Personajele sunt luate din viață, adevărata "școală" a lui Panait Istrati găsindu-și locul în întâlnirile cu oamenii pe care i-a cunoscut. "Viața mea s-a legat uneori atât de strâns de unii oameni, încât adesea s-a contopit și s-a format una cu a lor".

Copilăria și adolescența

Panait Istrati, fiul spălătoresei Joița Istrati și al grecului Valsamis, negustor și contrabandist pe Dunăre, s-a născut la Brăila pe 10 august 1884. Este botezat Gherasim, în amintirea primului copil al Joiței, care murise, dar i se va spune Panait. Curând după aceea, Valsamis moare într-un accident pe mare. Neavând posibilități să-și întrețină băiatul, Joița îl duce în casa fraților săi la Baldovinești (unde va sta până la 7 ani), ea rămânând la Brăila pentru a-și câștiga existența. Urmează școala primară la Brăila. Îi plăcea să citească, dar regimul școlar rece și rigid îl înspăimânta adesea și, fugind de școală, mergea pe malurile Dunării pentru a privi vapoarele. Rămânând de două ori repetent în clasele I și a II-a, după șase ani reușește să încheie această etapă.

În toamna anului 1897 s-a angajat băiat de prăvălie la cârciuma lui kir Leonida, un grec din Brăila. Muncea câte 19 ore pe zi, de la șase dimineața până după miezul nopții, îndurând tot felul de umilințe (cuvinte grosolane, înjurături, bătăi pentru cele mai neînsemnate greșeli). La început spăla vase, apoi a fost trimis să preia comenzi și să ducă marfa clienților. Această nouă "îndeletnicire" îi permitea să hoinărească între două drumuri pe malul Dunării sau să se oprească pentru a asculta sub ferestre oameni cântând la pian. Uneori se ascundea în pivniță pentru a citi. Citea foarte mult, cam tot ce-i cădea în mână. Citindu-i pe Balzac, Tolstoi, Dostoievski, Victor Hugo, nu se mai simțea nici slab, nici singur. "Uitam de lume și de ticăloșiile ei și alunecam de la un cuvânt la altul, de la o pagină la alta, de la un univers de gânduri la alt univers de gânduri și nu ajungeam să mă mai satur". La vârsta de 18 ani terminase de citit aproape tot ce avea mai bun literatura, în original și traduceri. "Îmi amintesc că, din fragedă tinerețe, mă întrebam, după fiece lectură plăcută: autorul o fi, oare, un om bun?".

Din iulie 1898 intră ucenic în atelierele mecanice din docurile Brăilei. Lucrează în sala cazanelor, într-un zgomot infernal și o atmosferă "duhnind a ulei și șobolani". De altfel, de-a lungul vieții, Panait a încercat tot felul de meserii, fără a prinde rădăcini în vreuna. Ucenic la plăcintăria lui Kir Nicola, apoi la pescărie, ucenic la o fabrică de frânghii, logofăt în casa "Thuringer", apoi zugrav și vopsitor, portar la o fabrică din Constanța, agent la un birou de plasare, "fecior în casă" la un avocat, servitor la un spital de boli venerice, servitor la Hotel English, portar la hotel "Regina" din Constanța, negustor ambulant, fotograf.

Prietenia

La plăcintăria lui Kir Nicola îl cunoaște pe Mihail Mihailovici Kazanski, refugiat rus, despre al cărui trecut nu se cunoaște aproape nimic, un om cu o deosebită cultură și care a exercitat o foarte mare influență asupra lui Istrati. A fost cea mai mare prietenie din viața lui Panait, atât de mare încât va raporta la ea toate următoarele sale întâlniri cu oameni. "O atare prietenie nu întâlnești decât o singură dată în viață și ea îți apare la începutul ei sau niciodată. Cine a cunoscut-o, atinge nemărginirea. Viața poate să-l adape cu amărăciunea ei oricât o vrea. Tot bun va rămâne." Au fost împreună prin țară, în Egipt, Grecia, Turcia și întreg bazinul mediteranean. Prietenia cu Mihail este evocată în paginile care reconstituie adolescența lui Adrian Zografi și care alcătuiesc volumul Mihail. "Am convingerea că cel ce-i în stare să ofere o mare prietenie, știe și s-o descopere sau s-o recunoască, în ciuda lipsei de prietenie pe lumea asta", spune Panait în cartea sa.

În decembrie 1906 a plecat pentru prima dată în Egipt, alături de Mihail. Își dorise foarte mult, din copilărie, să vadă Egiptul, și vestea plecării lui Mihail l-a făcut să se gândească la o modalitate de a pleca împreună cu acesta. Nemulțumiți de viața pe care o duceau acolo, Panait și Mihail părăsesc Cairo. S-a despărțit de Mihail în portul Pireu și, după o încercare nereușită de a ajunge în Marsilia, revine în Egipt, la Alexandria, unde trăiește din nou în greutăți și mizerie. Merge la Port-Said, Iaffa, Beirut, Damasc, Liban (unde își caută un vechi prieten, bătrân, pe Musa – personajul Barba-Iani din "Chira Chiralina" este umplut cu sufletul lui Musa). Mama sa și Mihail, reîntors în Brăila, îi trimit bani pentru a reveni acasă. Cheltuiește însă banii și se reîntoarce în primăvara lui 1908. Panait, împreună cu Mihail Kazanski și pictorul Samoilă Petrov, se întâlneau cam în fiecare seară în ceainăria Procop din Brăila sau acasă la pictor și vorbeau aprins până spre ziuă, clănțănind de frig în jurul unui samovar, promițându-și să se ridice dincolo de egoismul oamenilor, ca purtători ai luminii adevărului propriu.

S-au reîntors în Egipt în iarna dintre 1908-1909, ultima iarnă pe care cei doi prieteni aveau să o mai petreacă împreună. Mihail Kazanski era bolnav de tuberculoză, aceeași boală care avea să-l răpună mulți ani mai târziu și pe Panait Istrati. S-au despărțit pentru totdeauna într-o zi de august, 1909, în portul din Brăila, înainte ca Mihail să plece la Odessa. "Mi se mai întâmplă și acum" – scrie el – „de mai multe ori pe zi, mer-gând singur pe stradă, să mă întorc brusc și să privesc la stânga mea: în partea asta obișnuia să stea Mihail, întotdeauna. În partea asta l-am simțit timp de nouă ani. Sufletul lui era veșnic prezent la stânga mea. Atât de prezent, încât nu încetam de-a avea lungi convorbiri împreună. [...] Viața îmi pare mai străină ca niciodată. Un om o apropiase de mine. Același om, dispărând, a îndepărtat-o. [...] De patru ani de zile, cu cât îl caut mai aprig printre oameni, cu atât îmi dau seama că este inexistent. Trebuie să existe deci suflete de sărbătoare, pe care Dumnezeu le trimite printre oameni în zilele mari ale veșniciei lui. [...] Odată cu dispariția lui Mihail pieiră și mijloacele mele de-a iubi un om, așa cum iubești un Dumnezeu.

Și nu știu ce lipsește mai mult pe pământ:

acești Dumnezei ai vieții sau dragostea pe măsura lor?”.

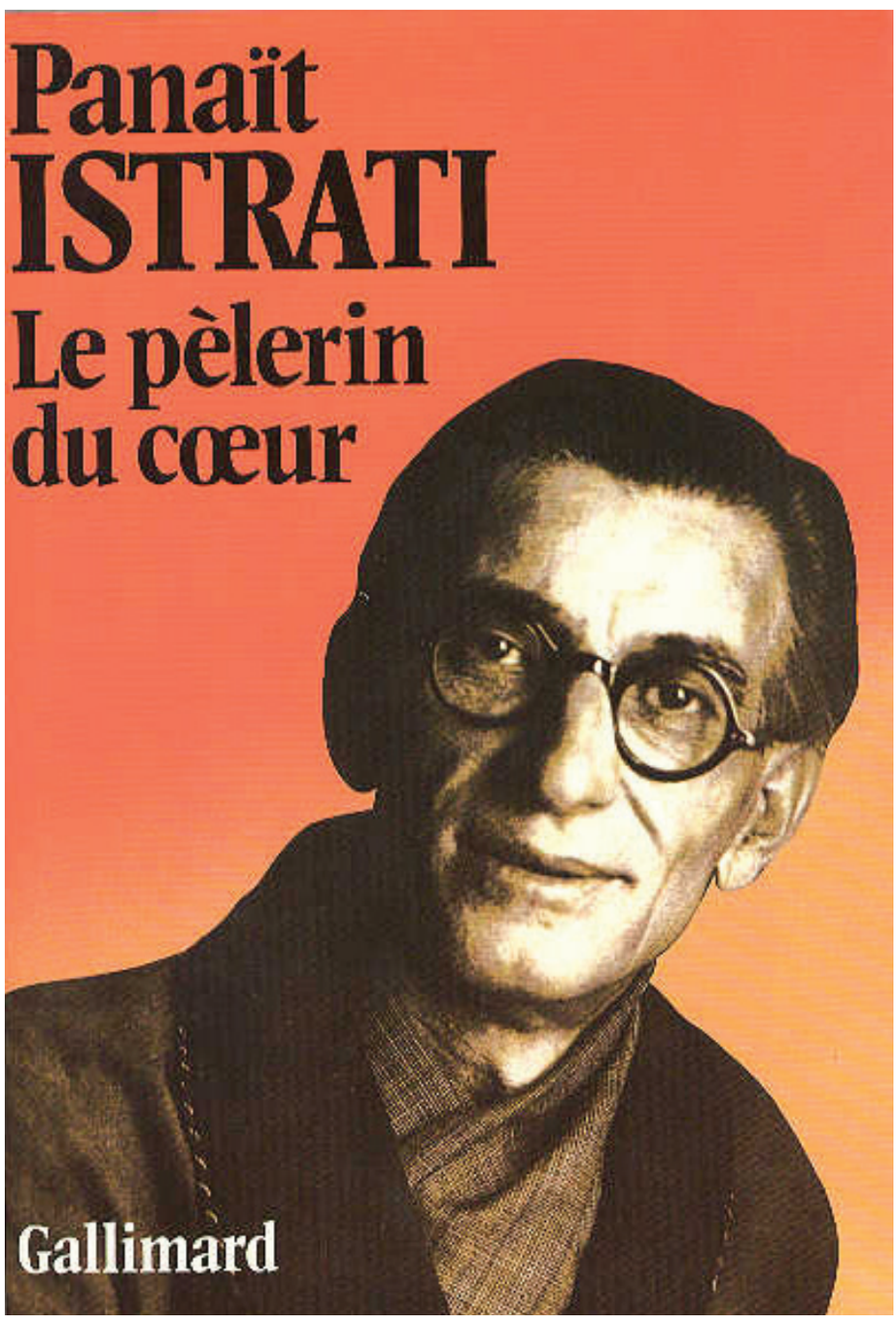
În ianuarie 1912 revine în Cairo, unde plânge la revederea locurilor cutreierate împreună cu prietenul său. Această călătorie este de altfel ultima din viață pe care o face în Egipt. O tentativă în 1930 de a reveni pe aceste meleaguri se lovește de refuzul autorităților locale.

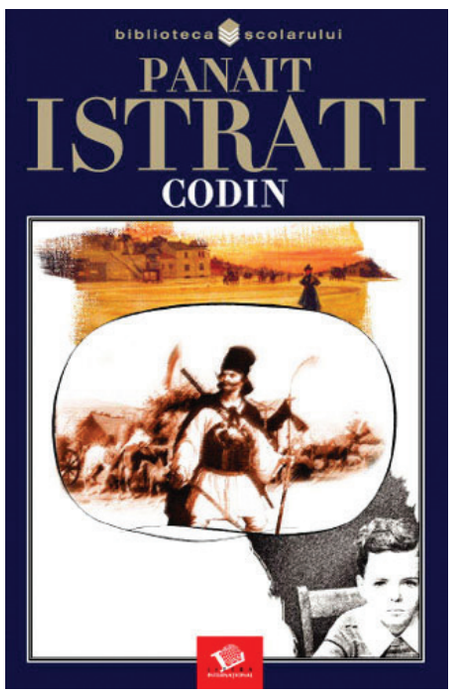
Din nou prin lume, cu un mare gol

În decembrie 1913 ajunge la Paris, unde zăbovește trei luni, pentru a vizita orașul istoric și artistic. Este fascinat de ceea ce el numește “gândirea franceză”, reflectată în operele scriitorilor francezi, simțindu-se apropiat în special de scrierile lui Romain Rolland. Se întoarce în țară și se căsătorește cu Jeaneta Maltus, de origine evreică, căsnicia lor însă fiind una nereușită.

În martie 1916 cade bolnav de tuberculoză, iar la sfârșitul lunii pleacă spre Elveția. Aici învață limba franceză citind cărți cu ajutorul dicționarului. A citit Rousseau în întregime, o bună parte din Voltaire, Pascal, Montesquieu și alți clasici francezi. În această perioadă se simte foarte singur și deznădăjduit. După două scrisori personale schimbate cu Barbusse și alte două publice, un ziarist elvețian, vecin de masă la sanatoriul unde fusese internat fiind bolnav de gripă, i-a recomandat să-l citească pe Romain Rolland, mai precis cele trei “Vieți ale oamenilor iluștri” și “Jean Christophe”. Pentru Istrati, scrierile lui Rolland au însemnat o revenire la viață, o încercare de a-și recâștiga credința în om. “Nu era un scriitor, un literator, ci un frate mai mare, pe care-l simțeam citindu-mi pe deasupra umărului: râdea, plângea, se mânia și în toate îmi arăta cu degetul cum e viața”.

În 1919, aflat la Geneva, primește printr-o scrisoare vestea morții mamei lui și a unui prieten. Toate aceste morți ale oamenilor din viața sa au lăsat un gol imens, căscându-se printr-o suferință greu de suportat. S-a îmbolnăvit din nou foarte tare și, citind într-un ziar despre sosirea lui Romain Rolland, se hotărăște să-i scrie, dorind să primească “o dovadă că are încredere în ceea ce spune, să mă încredințez că nu e literatură”. “Din punct de vedere material nevoile mele nu merg prea departe. Sunt obișnuit cu lipsurile și am cunoscut lipsurile cum puțini alți oameni pe acest pământ. De asta nu mi-e frică. Dar mi-am pierdut credința. Aici e primejdia. Ea m-a hrănit și m-a susținut până acum. Întotdeauna am crezut că lumea poate fi altfel decât în realitate. Acum n-o mai cred. Mă agăț de credință, dar ea îmi scapă printre degete. Acest ajutor îl aștept de la dumneavoastră”.

După 4 zile scrisoarea vine înapoi, cu mențiunea "plecat fără a lăsa adresa". Crezând că i-a fost refuzată scrisoarea (Romain Rolland însă plecase înainte ca aceasta să fi ajuns la hotelul unde locuise), a fost la un pas de a se sinucide. "Dacă omul care a scris Jean Christophe și Trei vieți ilustre a refuzat scrisoarea mea, apoi atât de groaznică e minciuna artei și a vieții în general, încât moartea e o binefacere".

În primăvara lui 1920 a ajuns la Paris, împreună cu o elvețiancă măritată, Yvonne, care-și părăsește căminul pentru a pleca cu el. Locuiesc la un hotel din Montmartre, dar lipsa banilor și imposibilitatea de a-și găsi un mijloc de trai deteriorează relația celor doi. După o nouă tentativă de a-și lua viața, pe 3 ianuarie 1921, este găsit și dus la spital, în buzunarul hainei fiind găsită scrisoarea adresată lui Rolland cu doi ani în urmă. Aceasta ajunge în sfârșit la destinatarul ei prin intermediul ziarului "L`Humanite", unul din redactori subliniind și forța artistică ascunsă în Panait Istrati, comparându-l cu Gorki. Rolland îi răspunde de această dată, redându-i forța de a crede în viață.

Scriindu-și viața

La îndemnul lui Rolland de a "realiza opera", Istrati trimite la sfârșitul lui martie 1921 primele sale încercări literare, în franțuzește. Trebuie menționat aici că Panait Istrati a scris în franțuzește fără să fi deschis vreodată o gramatică. A învățat limba citind. Prima carte, terminată în septembrie 1922, este un manuscris de 406 pagini, care cuprinde povestirile: "Sotir", "Kir Nicola", "Mihail" și "Moș Anghel". Personajul din centrul cărților sale, cel care „îi retrăiește" viața, este Adrian Zograf. "Adrian Zograf nu e decât un tânăr căruia îi place Orientul. Un autodidact care își găsește Sorbona unde poate. Trăiește, visează, dorește multe lucruri. Mai târziu, el va cuteza să spună ca multe lucruri sunt rău făcute de oameni și de Dumnezeu. Nădăjduiesc că-i va fi iertată îndrăzneala aceasta lui Adrian. Căci, păstrându-și întreaga libertate, el își va îngădui o altă îndrăzneală: aceea de a iubi și de a fi mereu, în toate țările, prietenul tuturor oamenilor de inimă. Sunt puțini, dar Adrian crede că umanitatea nu e așa de vastă cum se presupune... Așteptând să ajungă la propria lui poveste, el nu face acum decât să asculte poveștile altora. Să ascultăm cu el, dacă vreți".

După o lungă corespondență, între paginile căreia întâlnim emoționante destăinuiri de la om la om, pigmentate de amărăciunea unei singurătăți greu de suportat uneori, pe 25 octombrie 1922 se întâlnește pentru prima dată cu Romain Rolland. Astfel că începutul anului 1923 îl găsește pe Panait Istrati la numai câteva luni distanță de consacrarea sa ca "scriitor francez contemporan". Șapte din cele mai bune povestiri ale sale erau scrise, cucerise prețuirea fără nicio rezervă a lui Rolland – mai ales după citirea manuscrisului Chirei Chiralina – care și începuse tatonările de editare a operei.

Pe 8 iulie 1924 se căsătorește cu Ana Munsch, pe care o cunoaște în vara anului 1923 în trenul ce-l ducea de la Paris la Nisa. Lucrează ca fotograf ambulant. Chira Chiralina este publicată în revista "Europe", într-o zi de 14 august în care Panait și soția sa adormiseră nemâncați, din lipsă de bani.

Vara anului 1924 devine "fierbinte" pentru Panait Istrati: vâlva creată de apariția Chirei în librării îl aduce în interesul multor gazetari și scriitori de renume, nerăbdători să cunoască și să răscolească viața noului "Gorki balcanic" – cum a fost numit – să-i afle credințele despre artă și planurile de viitor. Timp de mai bine de un an, Chira va ține "capul de afiș", adulată nu numai în Franța, ci și în alte țări europene, unde nenumărați critici îi consacră studii înflăcărate. Rareori un scriitor debutant a avut parte de o atare "premieră" fără egal. "Nu cunosc un succes atât de imediat universal ca al d-tale", îi scrie Rolland, care îl introduce pe Istrati în cercul prietenilor săi (Leon Bazalgette, Pierre-Jean Jouve, Jean-Richerd Bloch) și îl recomandă cu căldură (ca scriitor și ca om) lui Maxim Gorki, Stefan Zweig, H. G. Wells, Mahatma Gandhi sau Rabindranah Tagore.

În succesul său, Istrati resimte și o oarecare tristețe: "Totdeauna am oferit oamenilor o inimă caldă, plină de generozitate; ei au scuipat pe ea. Astăzi le ofer hârtie și ei se entuziasmează, declarându-mă uluitor! Mă gândesc la toți cei care au o inimă ca a mea și care pier în întuneric, neputând scrie o Chira, prefațată de Romain Rolland".

A semnat un contract cu Casa Rieder pentru publicarea a șase volume în trei ani. Au existat cincisprezece cereri de traducere, venite din partea celor mai mari edituri din lume. Între timp, a pătruns și în centrul actualității literare din țara noastră. Editura Rieder trimisese în București cam 2000 de exemplare din Chira Chiralina, iar cele 8000 de exemplare ale volumului "Trecut și viitor" se epuizează și ele în răstimp de 8-10 zile. În vara anului 1924, Istrati își face debutul literar și publicistic în "Adevarul literar și artistic", unde va fi prezent număr de număr, publicând povestiri scrise direct în românește, precum și articole de polemică sau profesiuni de credință și pagini autobiografice. În septembrie 1925 revine în România, după zece ani. Merge la mormântul mamei. Publică Moș Anghel, re-creat în românește, nu printr-o simplă traducere de autor. Între 1925-1927 scrie și publică șase cărți, desfășurând în paralel și activitate publicistică, atât în presa franceză cât și în cea din țară. Scriitori străini de circulație europeană îi caută prietenia prin scrisori. În 1925 operele sale încep să fie traduse în numeroase țări europene (Rusia, Italia, Germania, Olanda, Polonia, Spania), apoi în America Latină și la New York.

Stârnește destule controverse în țară în jurul lui. A fost susținut de Sadoveanu, alături de care petrece mult timp în lungi plimbări.

O părăsește pe Ana pentru a se însoți cu Marie-Louise Baud-Bovy, relația lor însă nu merge și, în 1931, reîntors la Brăila, se căsătorește cu Margareta Izescu, studentă la București.

Apoi pleacă din nou în Franța, după care călătorește un timp mai îndelungat în diverse locuri din lume, cum ar fi Atena, Elveția, Rusia și iar Franța. Revine în țară în 1932. Bolnav, se internează la mănăstirea Neamț. Nu stă prea mult și pleacă pe Coasta de Azur. În 1934 revine în țară, stabilindu-se în București. Aici se stinge din viață (1935), vegheat de a treia soție a sa, Margareta și câțiva prieteni.

S-a considerat tot timpul autor român, format în spațiul românesc, deși multe din cărțile sale apar în colecția "Prozatori francezi contemporani".

"Omenirea este un amestec de sori și de pietre, de o varietate atât de infinită, încât nu mai știi unde un om încetează de-a fi soare și de unde începe să devină piatră. Nu știm nici măcar dacă sorii au fost făcuți pentru nevoia pietrelor de-a fi încălzite, ori dacă pietrele au fost făcute pentru nevoia sorilor de-a răspândi căldura.

Știm însă că, sori ori pietre, suntem cu totul fără rost în viață, de îndată ce rămânem unii fără alții" (Panait Istrati – „Cum am devenit scriitor").

Prof. Iuliana Șerban

VERSALITATE ȘI CUNOAȘTERE sub același acoperiș de 150 de ani

Ne-am aștepta ca o instituție cu o istorie bogată, asemenea Colegiului Național „Cantemir-Vodă", să aibă și un repertoriu la fel de variat în privința activităților în care a fost implicat de-a lungul vremii. Activitățile definitorii ale liceului, în prezent, sunt clubul de dezbateri, Cantemir Debate Club, dar și corul, care participă anual la festivalul „O, ce veste minunată!", organizat de Colegiul Național „Mihai Viteazul". Să nu uităm, mai ales, de echipa de robotică, una din cele mai populare și mai prolifice activități susținute de liceu.

Să aruncăm o privire asupra clubului de dezbateri: fondat în 2012, de către domnii profesori Valentin Ionescu și Ionuț Crăciun, acesta are scopul dezvoltării gândirii critice și logice și de a insufla elevilor pasiunea pentru cunoaștere. De asemenea, în jurul clubului s-a format o comunitate ce continuă să crească de la an la an, noi membri înscriindu-se fie din dorința de a-și îmbunătăți abilitățile de comunicare, fie din pură curiozitate. Această activitate poate aduce, pe lângă calitățile dobândite, numeroase trofee câștigate la comepetițiile regionale sau naționale. Un alt punct major al clubului este competiția organizată anual, dedicată debaterilor începători, NextGen, care ar ajunge anul acesta la cea de-a treia ediție. Aceasta prezintă o oportuniate de neratat pentru cei ce vor să afle cum arată o zi plină de dezbateri în cadrul unei competiții, atmosfera fiind una antrenantă. Peste tot, elevii discută despre meciurile câștigate sau pierdute, ce au de gând să facă la următoarea rundă sau își dau cu părerea în legătură cu moțiunile primite. O altă competiție organizată de liceu este Cantemir Debate Extravaganza, care este dedicată în principal debaterilor mai avansați, din toate colțurile țării. Aceasta ar ajunge anul acesta la a opta ediție.

Una din activitățile cele mai apreciate în cadrul liceului este și clubul de robotică, ce participă an de an la FIRST Tech Challenge, competiția națională de robotică dedicată liceenilor. Masterminds, echipa formată din elevi de clasa a XI-a și a XII-a de anul acesta, participă la competiție pentru al treilea an la rând, punându-și la dispoziție toată energia și creativitatea întru realizarea diferitor roboți, repectând cerințele date de organizatori, dând dovadă de ingeniozitate și flexibilitate, întrucât neprevăzutul poate apărea în orice secundă...

Următoarea activitate, care poate face orice cantemirist mândru, este ansamblul coral al liceului, coordonat de doamna profesoară de muzică Elena Șerban. Există patru categorii de voci: sopran, alto, tenor și bas, iar repertoriul lor este foarte variat, incluzând atât cântece românești, cât și internaționale. În general, repetițiile sunt intense, dar și rezultatele sunt pe măsura efortului: în anul 2016, liceul nostru a câștigat concursul „O, ce veste minunată!", organizat de Colegiul Național „Mihai Viteazul". Corul a primit o invitație la Palatul Parlamentului pentru a da o reprezentație în iarna anului 2017, iar cu ocazia Crăciunului la Centrul pentru copii nevăzători „Neghiniță". Cei 35 de membri, la care se adaugă an de an noi pasionați de muzică, au dat dovadă de-a lungul vremii de dedicare și ambiție, fiecare adăugând un element unic pieselor interpretate. Aceștia vor avea propriul moment artistic, la festivitățile organizate cu ocazia aniversării celor 150 de ani de la fondarea colegiului, în cadrul evenimentelor organizate de instituție.

Rămânând în domeniul artelor, competiția anuală de fotografie și poezie LicArt, care, anul acesta, ajunge la cea de-a 18-a ediție, coordonată de doamna profesoară Iuliana Șerban, are scopul de a încuraja liceenii din întreaga țară să-și exploreze latura artistică și de a le oferi oportunitatea să interacționeze cu alți împătimiți ai fotografiei sau poeziei. Un număr mare de elevi ai liceului nostru își înscriu anual creațiile, care mai de care mai neașteptate, purtând câte o fărâmă din experiența și viziunea creatorului lor în câte un vers sau în fundalul inedit al unei fotografii.

Explorând toate aceste arii în care este implicat colegiul, realizăm că, de-a lungul vremii, noi oportunități și idei s-au ivit în mințile cantemiriștilor, prinzând viață și amploare. Pe măsură ce tot mai mulți elevi dornici de a-și lărgi și îmbunătăți viziunea asupra vieții și-au dedicat o parte din timpul și energia lor pentru a-și cultiva pasiunile și abilitățile, instituția însăși s-a dezvoltat și s-a reinventat continuu.

Acest ciclu al evoluției reprezintă doar o mică etapă din vremurile viitoare ce vor fi întâmpinate de colegiu. Pentru că, nu-i așa, nu degeaba se află tocmai pe strada Viitorului... Iar noi putem spera că, peste alte și alte generații (peste încă 150 de ani, poate...), Cantemir va fi la fel de versatil, surprinzător și marcant pentru atâția elevi, ca și până acum.

Adela Brăslașu, clasa a XI-a C

COLEGIUL NAȚIONAL "CANTEMIR VODĂ" de la performanță la excelență

Anii seculari care au trecut au lăsat peste bătrânul Colegiu o experiență în educație și o calitate a învățământului excepționale. Ne numărăm printre Colegiile de top din capitală și din țară cu rezultate deosebite la învățătură, cu rată de promovare 100% la bacalaureat și cu note peste 9,00 la admiterea în clasa a IX-a.

Printre rezultate remarcabile din ultimii ani, la profilul real, îi amintim pe **Vintilă Valentin** Ioan, mențiune la etapa națională a Olimpiadei de informatică (2018), **Ștefan Rușeți** mențiune la etapa națională a Olimpiadei de informatică (2007), **Sprînceană Andreea**, Premiul al III-lea la etapa națională a Olimpiadei de economie (2016), Premiul al III-lea la etapa națională a Olimpiadei de matematică – **Popescu Victor** (2016), locul doi pe țară pentru echipa Colegiului la WRO – Olimpiada de Robotică.

Printre rezultatele elevilor de la profilul uman s-au remarcat:

Ilie Gabriela Ruxandra – Premiul I pe țară (2015), Premiul al II-lea (2017), mențiuni (2016 și 2018) la Olimpiada de limba spaniolă. La concursul național "Rezistența anticomunistă" (ed. a IV-a - 2016), eleva **Mihailov Ana** a obținut Premiul al III-lea, eleva **Săftoiu Bianca** a obținut Premiul al II-lea, elevul **Chiotan Radu** a obținut Premiul al III-lea, iar ele-va **Slav Andreea** a obținut Mențiune, la Concursul național "Rezistența anticomunistă" din cadrul Proiectului educațional "Să ne cunoaştem trecutul pentru a ne proiecta viitorul" (2017): PremiulI: **Leca Alexandra Laura**, PremiulI: **Măgurean Georgiana**, PremiulI: **Chiotan Radu**, Premiul al II-lea: **Călin Bianca Ana-Maria**, Premiul al III-lea: **Toronciuc Loredana**, Mențiune: **Stroe Alexandra Gabriela**; la concursul național "Memoria Holocaustului" (2017), eleva **Gül Elif Stela** a obținut Premiul I şi s-a calificat la etapa națională. La limba franceză, elevii **Hârșan Roxana** și **Jugureanu Alexandru** – Premiul al II-lea, **Ifrim Patricia** – Premiul al III-lea, **Iancu Răzvan** – Mențiune la Olimpiada de limbă franceză, etapa pe municipiu (2018), iar la limba engleză, elevele **Brăslașu Adela** și **Miu Teodora** au participat la Olimpiada de limba și literatura engleză, etapa națională (2017).

La limba și literatura română, elevii au avut rezultate deosebite la toate etapele olimpiadelor, printre care enumerăm: **Cicală Iorgus Serghei** – premiul I la etapa pe municipiu și mențiune la etapa națională a Olimpiadei de limba și literatura română, **Coșa Matei,** Premiul al II-lea pe municipiu și participare la etapa națională a Olimpiadei de limba și literatura română (2017), **Ispas Alexandra** și **Georgescu Daria** – premiul al II-lea la Olimpiada de Lectură ca abilitate de viață, etapa municipală (2018).

La geografie, s-au remarcat: **Palamariu Petru** – Premiul al II-lea la Concursul Terra, etapa națională (2018), **Moroșan Angelina**, Premiul I la Concursul Terra, etapa națională (2016).

În ce privește educația plastică, elevii **Popa Alexandru** și **Basturea Oana** au luat Premiul I, la pictură, la Concursul Național "Arta – între talent și dăruire" (2018), la educație muzicală, corul Colegiului a obținut Premiul I la Festivalul Național de Colinde "O ce veste minunată!" (2018), Concursul Național de Interpretare "Musica Vera", secțiunea pian: Premiul al II-lea, iar eleva **Sandu Alexandra** a fost finalistă la etapa națională a Festivalului Național de Arte pentru Liceeni - Licart (2017).

Rezultatele Clubului de Debate al Colegiului, înființat din 2012, sunt remarcabile: s-au obținut numeroase premii naționale, la concursuri, precum: Forumul Național de Dezbateri (2018) – Premiul al III-lea (**Teodor Abeaboeru, Dora Szegedi, Filip Ungureanu**), Câmpina Impromptu Open (2018) – Premiul I (**Teodor Abeaboeru**), Timișoara Open (2018) – Premiul al II-lea și locul 5 la vorbitori (**Dora Szegedi**), Pache Open, București (2018) – Premiul al III-lea (**Teodor Abeaboeru** și **Filip Ungureanu**), Chropen, București (2018) – Premiul I (**Teodor Abeaboeru**), Cluj Open (2018) – Premiul al II-lea (**Dora Szegedi**), Saint George, City of Debate, Sfântul Gheorghe (2018) – premiul al III-lea (**David Sima, Teodor Abeaboeru**), Suceava Open (2018) – Premiul al III-lea (**Dora Szegedi, Petru Gheorgheasa, Teodor Abeaboeru, Vlad Năvligu**), Avangarde (2017) – Premiul I pe echipe și la vorbitori (**Dora Szegedi, Ana Luță, Bianca Tătulescu**), Padawans (2016) – premiul I (**Mihalcea Florentina**), Forumul Național de Dezbateri Academice (2016) – Premiul I (**Tenie Cosmin**), Saint George City of Debate (2016) – Premiul I (**Tenie Cosmin**), Iași Open (2016) – Premiul I (**Horia Velciu** și **Tenie Cosmin**).

În ceea ce privește activitățile sportive, Colegiul nostru are numeroase premii naționale, pe sector și municipale, printre care se remarcă:

În 2017 – Olimpiada Națională a Sportului Școlar: baschet băieți – faza pe sector – Premiul I, baschet fete - faza pe sector – Premiul al II-lea, șah băieți – faza pe sector – Premiul I, șah fete – faza pe sector – Premiul al III-lea; 2016 - Olimpiada Națională a Sportului Școlar: baschet băieți – faza pe sector – Premiul al II-lea, baschet fete - faza pe sector – Premiul al II-lea, tenis de masă băieți – faza pe sector - Premiul I, șah băieți – faza pe sector – Premiul al II-lea, Trofeul Universitatea Lumina – baschet băieți – Premiul I, Trofeul Primăriei Sectorului 2 – baschet băieți – Premiul I.

Aceste premii încununează munca profesorilor acestui Colegiu și aduc cinste generațiilor trecute, care se mândresc cu faptul că au absolvit un astfel de liceu prestigios, dar și viitoare, care vor dori să-i treacă pragul ca elevi iubitori de performanță.

Dorim succes în continuare atât elevilor, cât și profesorilor în drumul lor către un învățământ de calitate, cu succese care să crească renumele Colegiului Național "Cantemir-Vodă"!

Prof. Ionuț Crăciun

SPORT ÎN CANTEMIR

„Mens sana in corpore sano” - afirmația se poate aplica multor elevi din liceul nostru. Catedra de profesori de educație fizică are grijă ca, an de an, elevii să își pună în mișcare corpul pentru a acorda creierului pauza bine meritată. În momentul de față, cei doi profesori responsabili de educație fizică își țin orele în sala de sport, care de la o sală de gimnastică a ajuns un loc în care se pot desfășura activități sportive de toate felurile.

Colegiul Național „Cantemir Vodă” are o tradiție puternică în baschet, păstrată și astăzi atât de echipa noastră de băieți, cât și de cea de fete. Domnul profesor Mihai Taciu este cel care antrenează și îndrumă aceste echipe și le susține în cursa lor către top.

Primul meci oficial al liceului a avut loc în anul 1927 contra echipei liceului „Mihai Viteazul”. Acesta a fost primul meci al liceului la care au participat arbitri oficiali ai campionatului local. După 80 ani, Federația a hotărât să se rejoace meciul, in memoriam, tot între echipele celor două licee. După terminarea meciului echipele au ținut o conferință de presă, ceea ce a făcut momentul memorabil.

La început, colegiul a fost un liceu de băieți și a devenit mixt în anul 1957.

Fetele au reușit să crească numărul spectaculos realizările liceului prin câștigarea Olimpiadei Naționale a Sportului Școlar în anul 2006 la Baia Mare, cu Cornelia Enescu căpitan de echipă. Campioanele noastre mențin în continuare nivelul ridicat calificându-se constant pe primele 3 poziții la nivelul municipiului București, ca și echipa de băieți.

La gimnastică, fetele din echipa de dans sportiv s-au clasat pe locul 3 în București. În trecut a existat și o echipă de majorete pentru echipa de baschet a liceului, dar, din păcate, existența sa a fost scurtă, se va reînființa anul acesta. Le urăm succes fetelor!

Printre absolvenții de marcă ai liceului se numără și sportivi ca Marin Braboveanu, Dan Berceanu sau Virgil Stănescu, membri ai echipelor naționale ale României.

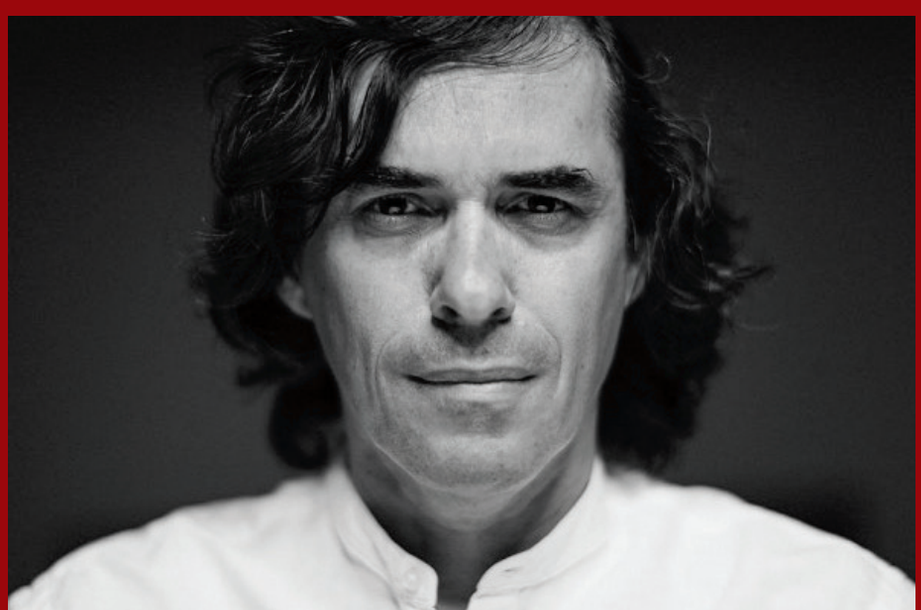
Virgil Stănescu este unul dintre numele mari ale baschetului românesc, un cantemirist cu care ne mândrim și astăzi. Elev al liceului din anul 1991 până în anul 1995, a jucat apoi la echipe mari din Europa. A participat la competiții ca Euroliga, EuroCup și EuroChallenge, cu echipe de vârf din campionate puternice precum Germania, Italia, Rusia, Turcia și Belgia. Baschetbalistul a fost selecționat timp de 15 ani în echipa națională de baschet a României, al cărei căpitan a fost zece ani. Timp ce cinci ani a fost considerat cel mai bun baschetbalist al României, fiind inclus în anul 2014 în Hall of Fame la Universitatea Alabama de Sud. În prezent este președinte executiv la SPORTS-HUB.

Elevii Colegiului Național „Cantemir Vodă” obțin performanțe la nivel de juniori, îi încurajează și-i susțin și pe cei care caută în sport un mod de viață sănătos.

Bogdan Pasăre, clasa a XII-a B

Portrete de absolvenți

Mircea Cărtărescu, un cantemirist

Mircea Cărtărescu a câștigat, în anul 2018, premiul "Formentor de las Letras" și premiul „Thomas Mann pentru literatură". Poetul, prozatorul, criticul literar, publicistul este unul dintre cei mai cunoscuți și bine cotați scriitori români de astăzi. Pentru toți ceilalți este Mircea Cărtărescu, dar pentru mine, elev al Colegiului Național "Cantemir-Vodă", este un "cantemirist", dar nu unul oarecare, ci unul care a fost propus la Premiul Nobel pentru Literatură din partea țării mele.

S-a născut la 1 iunie 1965 în București, fapt ce-l face un etern copil. Despre copilăria sa, va afirma că „... reprezintă principala sa experiență existențială și singura pe care a trăit-o atent", cu experiențe care-l marchează și pe care le va transpune estetic în operele sale, pe seama unor personaje în care eu mă regăsesc, dar nu doar eu, ci întregi generații de "eterni copii".

Absolvent al Liceului „Cantemir-Vodă", urmează cursurile Facultății de Limba și Literatura Română a Universității din București, unde ajunge apoi profesor emerit, ca și mentorii săi. A frecventat cenaclul „Junimea" (condus de Ovidiu Crohmălniceanu) și „Cenaclul de luni" (condus de Nicolae Manolescu), două nume mari ale literaturii române, de la care a învățat cum să citească, cum să scrie, cum să critice.

Debutul său literar s-a realizat cu poezii, dar a stârnit un deosebit interes și ca prozator. Și-a început cariera literară cu poeme în revista „România literară" (1978). A continuat să scrie versuri, a publicat mai multe volume, între care se remarcă „Poeme de amor" – 1983 sau „Totul" – 1985. Este prezent cu poeme în antologii străine: „Quinze poetes roumanis" (Paris, 1990), „Young Poets of a New Romania" (Londra, 1993). Fiind prieten pe Facebook cu dânsul, descopăr cum, în aproape fiecare lună, cărțile lui sunt traduse în limbile lumii, ducând România și literatura română pe cele mai înalte culmi. Dar nu doar atât, descopăr că este un om modest, cu sute de prieteni care îi dau "like-uri" și-i apreciază fotografiile cu familia, cu pisicile, cu diverse colțuri din natură... pentru că Mircea Cărtărescu este pasionat de fotografie, de detalii, de culori și lumini, un alt univers care poate fi ușor transpus de acesta în cuvinte, cuvinte care ating, care luminează...

Ca prozator, a debutat cu proza scurtă „Desant '83" (1983). Un număr impresionant din romanele și poeziile sale au fost premiate: „Faruri, vitrine, fotografii" (Premiul Uniunii Scriitorilor – 1980), „Levantul" (Premiul Uniunii Scriitorilor – 1990), „Dragostea" (Premiul Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova), „Visul" (Premiul Academiei Române – 1989; traducerea franceză a fost nominalizată pentru Premiul Medicis, Premiul pentru cea mai bună carte străină în 1992 și cel al Uniunii Latine), „Travesti" (Premiul Uniunii Scriitorilor și Premiul ASPRO 1994), „Orbitor" – „Aripa stângă" (Premiul ASPRO 1996). De asemenea, scriitorul a abținut în 2018 Premiul "Thomas Mann" pentru Literatură, unul dintre cele mai importante premii literare germane, Premiul "Formentor", din Buenos Aires, cunoscut ca Premiul Internațional al Editorilor, pentru felul în care vorbește în opera sa despre memorie, libertatea imaginației și motivele ascunse ale dorințelor. L-am descoperit și citindu-i pagini din "Jurnalele" sale, ca un luptător cu sine, un luptător cu scrisul, cu foaia albă ce așteaptă să devină capodoperă, l-am descoperit doritor de singurătate, de lectură profundă, de ploaie, de spleenul ei... E un alt Mircea, despre care voi prea puțin știți...

În scrierile sale, Mircea Cărtărescu abordează diverse teme, semnificative fiind: drama iubirii imposibile, a iubirii neîmplinite („Poema chiuvetei"), căutarea extremă a conexiunii cu celălalt, a comunicării autentice („Ciocnirea"), deșărtăciunea speranței că lumea va fi cândva guvernată de dreptate, libertate și egalitate („Levantul"), amarul vieții în toată disperarea sa, omul aflat în fața unei lumi ce îl rănește, îl doboară și, cu toate acestea, nu îl învinge („Solenoid"). Citindu-l, am descoperit multe părți ale sufletului meu ascunse în rândurile sale, în colțurile camerelor din labirintul minții personajelor, am descoperit un univers unde cuvintele au o putere expresivă care ar muta și munții din loc, dar așa e Mircea Cărtărescu pentru mine, pentru că cititul este o chestiune personală, o provocare la o existență deloc banală, deloc lipsită de sens.

Într-un interviu, Mircea Cărtărescu a declarat: „Îmi place să scriu, este pasiunea mea cea mai mare, alături de citit"; „Eu am scris mereu pentru a înțelege ce e cu mine. De ce sunt așa cum sunt (..). Cărțile mele sunt instrumentele de explorare interioară". Cărțile lui Mircea Cărtărescu îmi umplu mintea de întrebări (chiar fără răspuns, doar un exercițiu al minții), îmi provoacă imaginația și fac să-mi vibreze fiecare celulă a sufletului.

Mulți critici literari sunt de părere că ar putea fi primul laureat român al premiului Nobel pentru Literatură. Eu sunt de acord. Ar fi primul "cantemirist" de Nobel!

Valentin Ioan Vintilă, clasa a X-a B

Portrete de profesori

Dumitru Balinte

Fiul meu e „cantemirist". Are ochi căprui, la fel ca ai mamei sale. E normal să o moștenească pe ea, pentru că eu am ochii albaștri și această trăsătură e atașată unei gene mai slabe decât cea care poartă gena ochilor căprui.

Au trecut 25 de ani de când domnul Balinte ne preda genetică și ne explica modul în care informația primară, caracteristicile noastre biologice sunt codate în dublele spirale de ADN, cum unele gene sunt mai persistente, mai tari de cât altele și prevalează în combinații.

Îmi aduc aminte cum stăteam în bancă cu Cristina și îl ascultam, semi-distrat, cum vorbea pasionat despre caracteristicile ereditare, despre felul în care, dacă cineva ar decoda toată informația din genele unui om, i-ar putea prezice cu acuratețe viitorul, cât va trăi, la ce boli e predispus, ce caracteristici are în raport cu alți oameni etc.

Domnul Balinte era un tip de modă veche. Era înalt și slab, cu o alură distinsă, de gentleman. Avea o față osoasă și severă, o ținută ascetică. Impunea respect. Ni se adresa mereu cu "domnule/domnișoară", cu o politețe austeră care obliga la reciprocitate. Era un admirator al lui Darwin care putea să dezbată la un înalt nivel legătura între Creaționism și Evoluționism, și să argumenteze de ce cele două nu se contrazic. Te trata ca pe un tânăr adult inteligent și avea pretenția să te porți ca atare.

Balinte era genul de profesor care părea că știe exact care e misiunea lui la catedră și cumva, faptul că încă îmi aduc aminte atâtea lucruri de la cursul de biologie, mă face să cred că și-o realiza de fiecare dată și cu fiecare dintre elevii care îi treceau prin față. Vorbea și preda cu pasiune, de parcă nu ni se adresa nouă, celor din clasa a XII-a A, ci nouă adulților de acum, celor de peste ani.

Viața m-a dus pe cărări pe care biologia și genetica nu au jucat un rol important. M-am specializat în alte lucruri. Însă pe el îl țin minte, ca pe unul care m-a făcut să iubesc știința și să îmi dezvolt gândirea critică.

De fapt, în 93, nici nu știam ce e aia gândire critică. Pendulam între superficialitatea cu care „dădeam noroc" cu scheletul de la intrarea în laboratorul de Biologie, vrăjeala cu fetele și discuțiile pasionate cu colegii de clasă. Între heavy metal, arte marțiale, Enigma Otiliei, Teorema lui Lagrange și universul concentraționar descris de N. Steninhardt în Jurnalul Fericirii, între „războiul" cu diriga, care mă alerga că aveam părul lung și că eram cam impertinent și războiul cu neo-comunismul FSN-ului care ne distrugea viitorul, scufundat în rivalitatea ireconciliabilă între ceea ce vroiam și ceea ce trebuia să fac, mai aveam timp să notez periferic: „Domnule, cârtițele – deși oarbe - au așa un simț de orientare, încât pot săpa galerii foarte aproape una de alta, însă fără să se întâlnească niciodată. Vă dați seama? Niciodată..."

Însă la cursul domnului Balinte am învățat să întreb în permanență „de ce?", să caut unghiuri noi, să validez sau să infirm ipoteze, eliberat de preconcepții. Pentru mine, asta a fost mai important decât materia pe care ne-o preda. Am devenit pasionat de știință. Oare o știi domnul Balinte că între timp a fost decodat tot genomul uman? Oare o știi fostul meu profesor că acum poți trimite o probă de ADN unei firme și poți primi un istoric clar al proveniențe tale, cu o hartă ce îți arată din ce părți ale lumii îți provin strămoșii? Oare ce ar zice la vârsta dumnealui, dacă ar afla ce speculații făceam împreună cu Cristina, legat de cârtițele alea două care nu se întâlnesc niciodată, dar și când se întâlnesc...

Răzvan Ghițescu, absolvent promoția 1993

Portrete de profesori

Aurică Olteanu

Zi luminoasă şi înaltă de septembrie. Pun mâna pe clanță şi mâna îmi tremură. Pătrund în clădirea somptuoasă de cărămidă roşie. În hol mă priveşte de sus bustul cărturarului Dimitrie Cantemir. Aşa şi trebuie: eu sunt doar o tânără absolventă a Universității Bucureşti. Mă opresc în fața cancelariei şi şovăi: dincolo de uşă sunt Profesorii! Pe unii îi cunosc din auzite, pe unul dintre ei, însă, îl cunosc foarte bine: este tatăl meu.

Îmi năvălesc în minte crâmpeie din ziua când am păşit pentru prima oară în "Cantemir", ca profesoară de limba engleză. Era înainte ca liceul să sărbătorească 125 de ani de existență. Tata a venit puțin după Centenar... Acum ne pregătim să celebrăm 150 de ani! Fugit irreparabile tempus!

Profesorul Aurică Olteanu a consacrat peste jumătate din anii pe care îi numără Şcolii şi aproape jumătate din ei şcolii noastre. Stăm de vorbă la ceas aniversar despre o viață de om. Vorbeşte cu venerație despre mentorul lui, cu respect nețărmurit despre colegii de cancelarie şi cu admirație despre elevi, care i-au adus cele mai mari satisfacții.

Formația intelectuală i-o datorează Prof. univ. dr. doc. Mihai Pop de la Catedra de Folclor a Facultății de Filologie. Domnia sa l-a încurajat şi sprijinit când a părăsit mediul universitar, unde lucra ca preparator, căzut în dizgrația organelor de partid, cărora nu le-a plăcut discursul lui... A rămas în aceeaşi atmosferă de emulație intelectuală în care fusese "crescut", pregătind teza de doctorat alături de profesorul Pop. Îi zice cu afecțiune "Moş Pop". Spune despre această perioadă că a fost una dintre cele mai fericite din viață: în preajma cărților s-a simțit întotdeauna în largul lui.

Însă cele mai multe amintiri, tatăl meu le are despre Liceul "Cantemir", căruia i s-a dedicat cu trup şi suflet. De profesori şi elevi îşi aminteşte mereu cu mare bucurie.

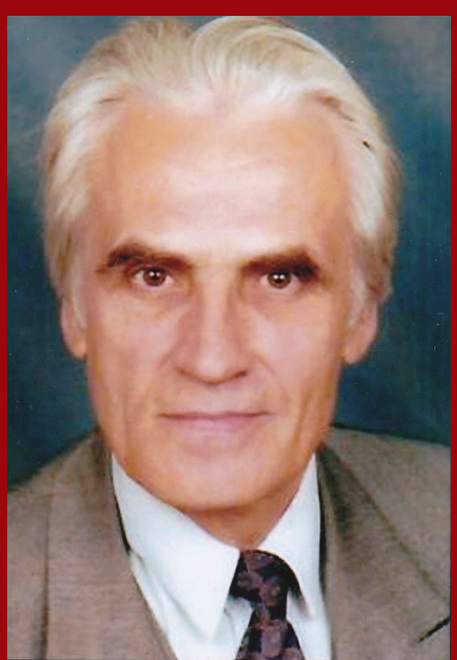
Din perspectiva generației din care face parte, se consideră norocos şi mândru să fi avut drept colegi de cancelarie pe Marioara Dumitrescu şi Aurelia Marinescu (limba română), Rodica Şerbănescu şi Sorina Santa (limba franceză), Grigore Petrescu (limba engleză), Gheorghe Rizescu şi Gheorghe Stoițescu (matematică), Dumitru Tănase şi Priscila Enulescu (fizică), Viorica Codoi şi Cornelia Tatu (chimie), Sanda Popa şi Tudor Rădulescu (istorie) şi mulți alții.

Şi mai norocos se consideră pentru că a prins încă în şcoală generația şcolită în interbelic: Iosefina Cernica (matematică), Gh. Nuțu (biologie), Constantin Eftene (desen tehnic), Anton Scornea (muzică), Mihai Stoica (geografie), Constantin Şerbănescu (fizică), Maria Zarifopol (latină, limba franceză, limba engleză). De la ei, spune, a învățat rigoarea la catedră, importanța pregătirii ştiințifice şi pedagogice, respectul față de beneficiarii educației. Pe elev trebuie să-l cucereşti cu noutatea cunoştințelor tale, autoritatea ta ca profesor vine din statura intelectuală, morală şi pedagogică.

Al doilea centru de greutate al liceului au constituit-o elevii: buni şi foarte buni. Funcționa, zice, un fel de autoselecție: nu se încumetau să dea la "Cantemir" decât aceia care aveau şansa să fie admişi. De ce? Datorită bunului renume pe care îl avea şcoala şi pe care se străduia să-l păstreze. Profesorii erau preocupați să țină sus ştafeta exigenței. Elevii de la clasele speciale (matematică-fizică, mai târziu informatică) excelau şi la materiile umaniste, am zice în mod paradoxal (azi, atunci nu!).

Şi tot în mod paradoxal îl solicitau la clasă ca profesor părinții elevilor. Deşi avea faima unui profesor extrem de exigent, părinții îşi doreau ca odraslele lor să fie bine pregătite, nu să aibă numai note de 10!

Tot cu ajutorul elevilor a scos în anii '70 revista liceului, azi "Inorog". Cenaclul condus de prof. Aurelia Marinescu furniza din plin material pentru revistă. Dar, liceul având un profil precumpănitor ştiințific, se publicau şi materiale de matematică, fizică, chimie, biologie. Unele materiale îl excedau prin specificul lor, dar le lărgeau tuturor orizontul. Îşi amintește că obişnuia să îi antreneze pe elevi la corectura revistei în tipografie. Boris Singer, strălucit matematician, directorul de azi al Editurii Sigma, obişnuieşte să povestească atunci când are prilejul despre acest contact cu tipografia şi cu şpalturile, despre buclucurile şi încurcăturile care apăreau. Ceva similar relatează şi Dan Scraba, inginer, care a scris 25 de ani mai târziu despre anii de liceu şi despre "nefăcutele" de la tipografie, când a dat bun de tipar unor materiale necorectate fiindcă avea întâlnire! Cine vrea să se amuze să citească materialul în revista "Inorog", numărul din

octombrie 2002. Dintre colaboratorii revistei, trebuie neapărat amintit Mircea Cărtărescu, binecunoscut poet şi prozator de talie mondială.

Absolvenții "Cantemirului" au devenit, în timp, personalități de seamă ale vieții cultural-artistice şi ştiințifice: ne mândrim cu Acad. Răzvan Theodorescu şi cu prof. univ. dr. şi strălucit istoric literar Mihai Zamfir, cu celebrul regizor Lucian Pintilie, trecut de curând, din păcate, într-o lume mai dreaptă.

Cu Anda Călugăreanu, atât de talentată actriță şi cântăreață, care ne-a părăsit prea devreme. Personal, se gândeşte cu drag la Olivera Marcov (Lupescu acum), chirurg ortoped şi cadru universitar, la Radu Jugureanu, strălucit informatician şi fost profesor al şcolii, la Mihai Constantin, actor călcând ferm pe urmele neasemuitului său părinte, George Constantin.

George Constantin... Teatru... O, Doamne, Gala! Avem de pregătit spectacolul de teatru pentru sărbătorirea celor 150 de ani ai Colegiului Național Cantemir-Vodă!

Ne desprindem cu greu din atmosfera în care vibrează înalt nume şi destine legate într-un fel sau altul de spiritul cantemirist. Revenim în prezent... Viitorul se va construi, cu siguranță, din rădăcini viguroase...

Prof. Anca Diaconu

Portrete de profesori

Gheorghe Stoițescu

Celor care mă întreabă, dar mai ales celor care nu mă întreabă, le mărturisesc că am ajuns să predau matematică „din cauza" Domnului Profesor Gheorghe Stoițescu. Nu spun „din cauza" pentru că ar fi ceva negativ, nu am regretat niciodată că am ales această profesie. Este doar felul meu de a recunoaște imensa influență pe care a avut-o asupra mea domnul profesor.

Amintindu-mi cum a decurs întâlnirea mea cu dumnealui, nu pot să nu remarc modul delicat în care destinul a complotat pentru a atrage atenția unuia asupra celuilalt. Domnul profesor a fost supraveghetor la proba la Română, în sala în care eu am dat examen, iar după ce ni s-au adus subiectele, am fost întrebați dacă avem vreo nelămurire. Mie mi se părea ceva neclar într-o cerință a unui subiect și am pus o întrebare. Am uitat-o, în schimb îmi amintesc cum domnul acela, al cărui nume nu îl știam încă, a strâns puțin din ochi, a dat lent din cap de câteva ori și a rostit, mai mult pentru sine:

- Interesantă întrebare!

În prima oră de matematică l-am revăzut. A intrat în clasă așa cum îl știu toți cei care l-au cunoscut: îmbrăcat la costum, cămașă albă și cravată, având părul pieptănat spre spate și purtând o servietă. Probabil că a strigat catalogul, probabil ne-a dat niște sfaturi de viață, cum adesea a făcut ulterior. Nu-mi amintesc amănunte, pentru că mintea mea a fost prea concentrată să păstreze momentul în care domnul profesor a întrebat:

- Cine a intrat primul?

Eu m-am ridicat timidă și ușor speriată, fără să știu că în acea clipă viața mea s-a schimbat. Și-a amintit de mine. Din acel moment am devenit un fel de asistentă a dumnealui. Era responsabilitatea mea să mă asigur că nu îi lipsește creta colorată, pe care o purtam zilnic în ghiozdan, într-o cutiuță de plastic. Dar asta nu e tot.

Ceea ce m-a marcat cu adevărat a fost faptul că timp de doi ani, cât i-am fost elevă, am petrecut aproape toate orele la tablă și am scris lecțiile, sub îndrumarea dumnealui. Așa am ajuns la convingerea că aș vrea să fiu profesoară. Desigur, orele de matematică erau un proces de descoperire, în care domnul profesor ne arunca o idee, ca un fir de care noi ne prindeam pentru a ieși din labirintul întrebărilor. Aș putea spune că mi-a fost mentor, la fel de mult cum mi-a fost profesor.

Când am ajuns în clasa a 12-a a aflat că vreau să dau la Facultatea de Matematică și acest fapt l-a impresionat în mod deosebit. După ce m-a urmărit prezentând la simpozionul organizat de ziua liceului un referat despre Formulele lui Cardano, m-a invitat să le predau la una dintre clasele dumnealui de a 10-a. Exceptând câteva momente din copilărie în care așezam păpușile în bănci improvizate și mă jucam de-a profesoara, a fost prima dată din viață când am predat, la doar 18 ani. Nu pot descrie cât de emoționată eram și cât de mult mă străduiam să nu se observe. Repetasem lecția de nenumărate ori, fiindcă nu doream să îl dezamăgesc pe domnul profesor. Se pare că m-am descurcat bine, pentru că m-a mai invitat la o clasă de a 10-a. Succesul meu și al lui Cardano a fost răsunător în cancelarie, dovadă că ulterior am primit o invitație și de la domnul Profesor Radu Jugureanu, tot pentru o clasă de a 10-a.

Deja toată lumea era la curent cu faptul că voi deveni profesoară de matematică, păreau să fie încântați că au un urmaș. În caietul meu de amintiri de la sfârșitul clasei a 12-a domnul Profesor Adrian Demșorean a scris o integrală și textul: „La sfârșitul liceului îți urez mult succes și peste câțiva ani să devenim colegi". O profeție împlinită opt ani mai târziu, în parte și datorită Domnului Profesor Stoițescu, cu ajutorul unei cărți de vizită fantastice pe care destinul mi-o oferea. Nu prea știam cum să răspund fascinației pe care o aveau colegii dumnealui de cancelarie față de trecutul meu în „Cantemir". Spuneau „A fost eleva lui Stoițescu" de parcă ar fi afirmat că am absolvit cine știe ce universitate sofisticată de pe planetă.

Dacă ar fi să îi asociez un singur cuvânt, acesta ar fi „ÎNȚELEPCIUNE". Mi-l amintesc cum pășea fără să se grăbească, cu pieptul în față și capul sus, părând că e deasupra tuturor lucrurilor mărunte. Îmi închipui că iubea și respecta foarte mult Matematica, pentru că o preda cu o oarecare sacralitate, în ritmul propriu, de parcă ar fi mânuit niște obiecte de valoare. Când ajungea la un rezultat important, spunea apăsat, urmând un fel de ritual:

- Să rețineți pe viață că...

Și urma o formulă sau o concluzie a unei teoreme, dar era ca și cum ne-ar fi oferit o comoară inalterabilă, pe care eram obligați să o protejăm. Relua de multe ori noțiuni deja predate, fiindcă „Repetiția este mama învățăturii". Uneori ne vorbea despre viață, despre faptul că nu trebuie să știi să le faci pe toate, dar ceea ce știi, să fie bine făcut.

Se impunea prin atitudine, prin spiritul academic. Când ne aducea lucrările sau tezele (Doamne, ce subiecte!), ne făcea morală, dar cu calm, părintește, de parcă nici n-ar fi vorbit despre noi (Doamne, ce note!). Avea grijă de mințile și sufletele noastre, fără să fie prea apropiat, dar nici distant. Cred că ne considera niște mlădițe fragile care au nevoie de atenție, ca să devină niște copaci falnici. Iar cea mai mare dojană pe care ne-o făcea, atunci când ne prindea fără răspuns, era:

- Măi, figurilor!

Alina Preda, promoția 1992

CREAȚII ALE ELEVILOR

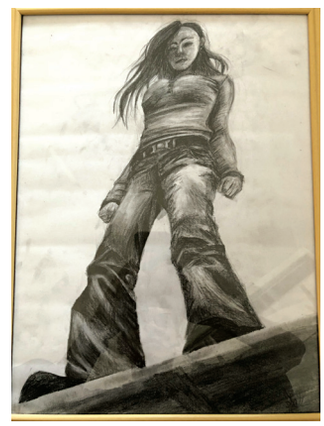
De când mă știu am fost pasionată de arte. Le-am încercat pe toate, însă desenul m-a intrigat în mod special. Acum pictura este hobby-ul meu principal și îmi mulez viitorul astfel încât să ajung undeva din asta. Arta grafică îmi aduce o satisfacție pe care nu o pot regăsi în niciun alt loc, ea este modul meu de a mă îndeparta de această lume într-un mod productiv și simplu. Momentan, fiind la început, mă axez mai mult pe studii și pe principiile fundamentale, însă lucrez și la piese în care mă pot regăsi cu adevărat și de care m-am atașat rapid. Nu m-aș putea percepe într-un viitor în care nu fac nimic creativ.

Daria Știrbu, clasa a XI-a C

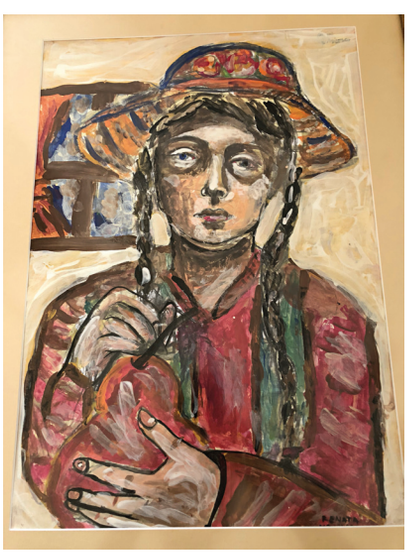

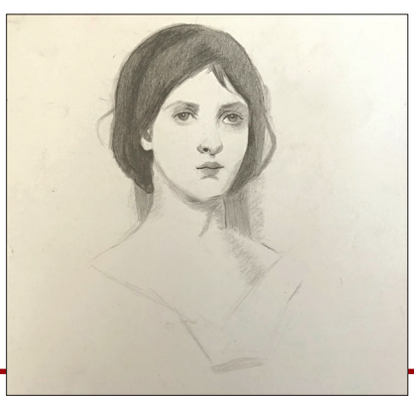
DESEN + PICTURĂ = ARTĂ+ CREATIVITATE

Am căutat să îmi exprim creativitatea prin artă, iar „desenul reprezintă sinceritatea în artă (Salvador Dali).
Momentul în care creionul atinge foaia sau pensula mângâie pânza declanșează magia exprimării libere a sentimentelor și trăirilor interioare, a creativității, inventivității și spontaneității. Devin cu adevarat eu însămi doar în fața șevaletului.
Totul a început în copilărie, în muzeele de artă unde am putut admira operele marilor pictori. Pasiunea pentru această formă de expresie artistică s-a înfiripat și de cinci ani urmez cursurile organizate la Galeria Basil, locul magic și plin de culoare în care ești încurajat să "fii ceea ce vrei să devii!"
Desenul reprezintă o transpunere a realității sau a imaginarului, în timp ce „viața este arta de a desena fără radieră!" (John Gardner).
Desenul poate reprezenta o portiță de evadare din realitate, dintr-o lume plină de constrângeri. Viața poate fi ilustrată în alb, negru sau griuri, dar și în nuanțe de roz, prin intermediul picturii.

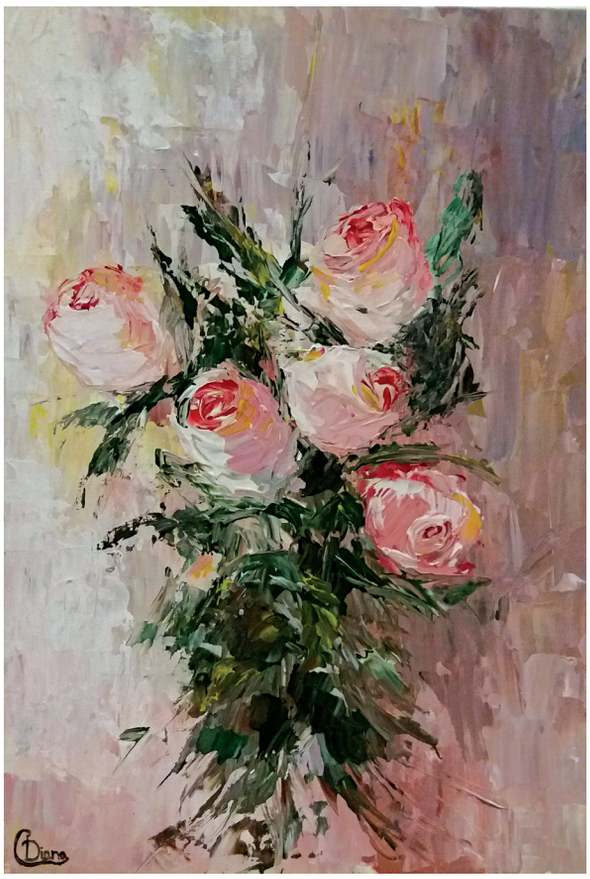

Renata Alexandra Vasilescu
Clasa a XI-a A

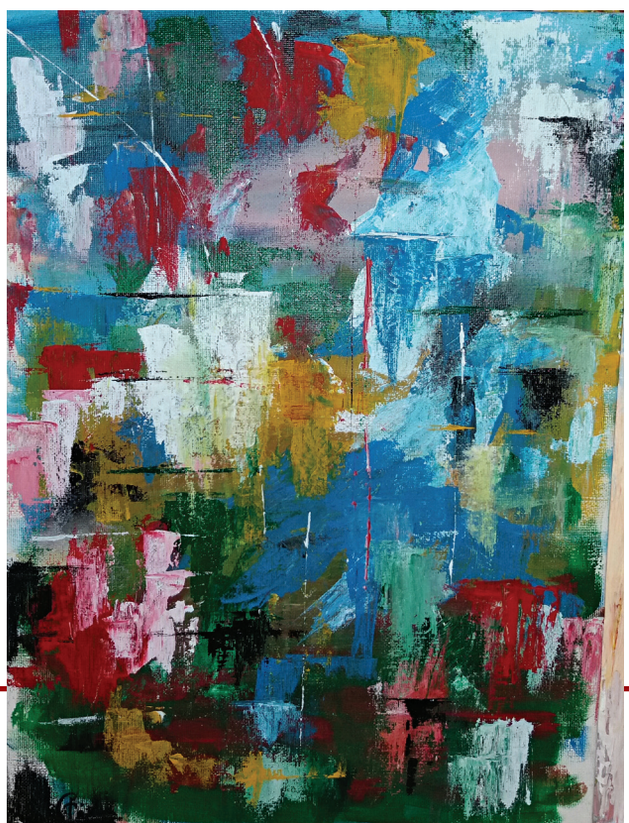

Pasiunea mea pentru desen am descoperit-o când eram mică. M-am apucat de pictură dintr-o joacă. De fapt, desenul a fost primul care m-a motivat. Pictura a devenit mai mult decât o pasiune - este o modalitate de a arăta frumusețea. În picturile mele realizate pe pânză, instrumentul de bază a devenit cuțitul de pictură în combinație cu culorile acrilice. Gama simplă - prin folosirea atât a culorilor calde cât și a celor reci, este prezentă în multe din picturile mele. De asemenea Gama ton în ton: Trandafiri și Floarea Soarelui. Cu ajutorul cuțitului de paletă obțin efecte expresioniste și adaug textură tabloului. Pictura este starea sufletească a artistului exprimată în culori.

Diana Captari, clasa a X-a F

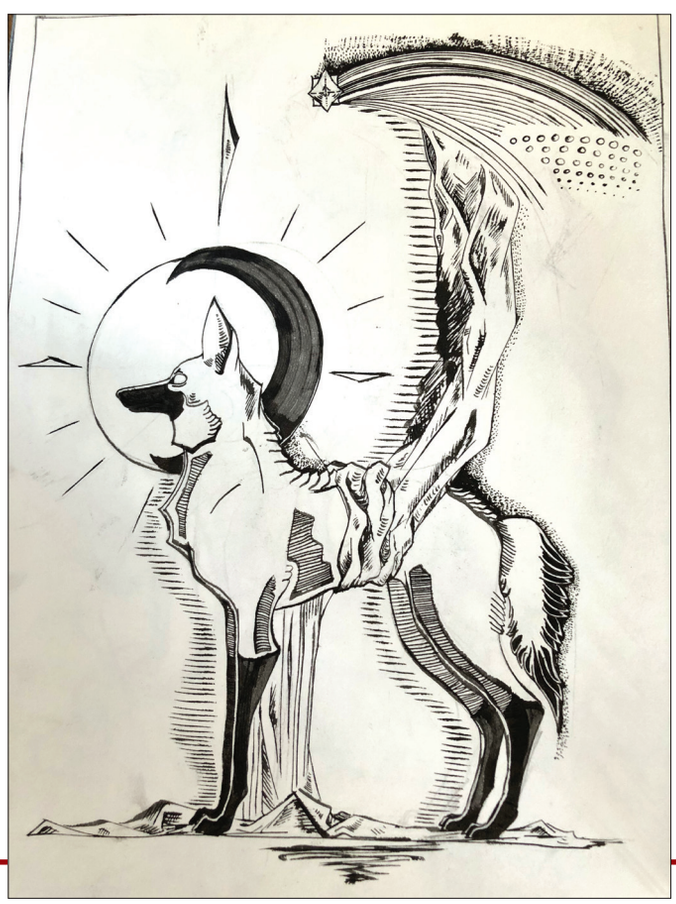

În opinia mea, desenul reprezintă o activitate de relaxare. Pot mereu să găsesc o tehnică nouă de încercat, sau să rămân la confortul celor pe care le știu deja. Numeroasele ramuri ale artei oferă oportunități de consolidare sau pur și simplu un mod de a alunga stresul. Am început să desenez serios în clasa a 5-a și am făcut și câțiva ani de cursuri. De atunci, arta a rămas pentru mine un lucru plăcut la care pot să mă întorc mereu.

Simona Bărboiu, cls a XI-a C

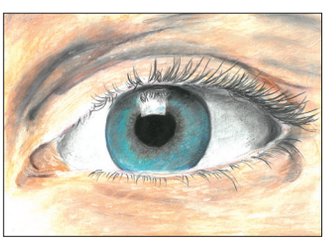

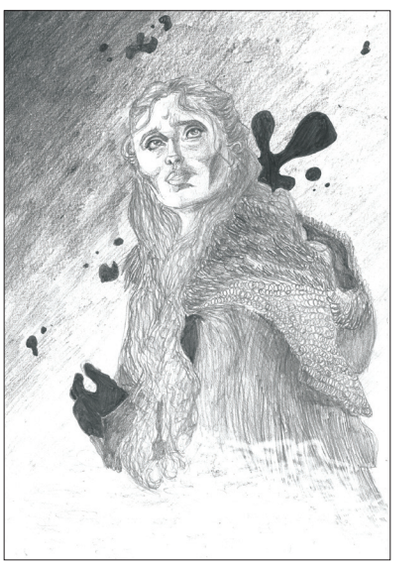

Consider că arta a avut, are și va avea în continuare multe forme, haotice sau organizate. Ea se mulează pe mâna fiecărui artist. Sincer, nu pot spune că mă transpun în totalitate în toate creațiile mele, lucru care probabil este cel mai așteptat de la un artist. Sunt de părere că cea mai interesantă parte a desenului și picturii este faptul că pot studia multe stiluri diferite, care mă ajută în găsirea propriului meu stil.
Teodora Dumitru, clasa a XI-a C

Manifest pentru un fost licean fără de regrete şi fără de prejudecăţi. Două principii.

Dincolo de uimirea cu care mă gândesc la anii trecuți de la terminarea liceului, sentimentul care mă încearcă în modul cel mai profund este nostalgia pe care o simt pe de o parte față de efuziunea gândurilor și ideilor nealterate de responsabilitatea omului matur, iar, pe de altă parte, de zbaterile pe care aduce, cu sine, o asemenea perioadă.

Esențialmente, parcurgerea anilor de liceu coincide și se suprapune cu o perioadă plină de idealuri și năzuințe ale tânărului elev. Din păcate, aceste gânduri curate sunt alterate de impedimentele pe care viața le impune tânărului nostru în încercarea sa de a-și croi calea în societatea de azi.

Textul pe care îl scriu astăzi nu aș vrea să fie un eseu, redat în mod cronologic ori aleatoriu, despre etapele și trăirile unui fost licean, ci mai degrabă un text aplecat spre două principii necesare de urmat în această perioadă.

Cel mai mare pericol cu care se confruntă atât elevul de ieri, cât și elevul de astăzi, este, în bună măsură, prejudecata insuflată, în mod iresponsabil, de către terți cu privire la aspectele fundamentale ale vieții tânărului nostru. Spre exemplu, descrise în linii mari, prejudecățile cele mai frecvente cu care se confruntă mintea fragedă a tânărului nostru elev rezidă în ideea de a vedea greșeala sau eroarea ca o crimă de lezmajestate sau în ideea anacronică a unei specializări stricte.

În ceea ce privește prima problemă, spun doar că se uită un principiu esențial, respectiv faptul că actul de învățare nu are o rețetă anume, ci, dimpotrivă, singura regulă ce trebuie avută în vedere este că eroarea sau greșeala sunt o condiție sine qua non a oricărei performanțe. Așadar, notele mai puțin reușite ori evaluările nu tocmai strălucite nu trebuie să constituie motiv de deznădejde și concluzii pripite, ci trebuie privite doar ca pietre de încercare pe un drum mai lung.

În consecință, unul dintre punctele de sprijin ale tânărului licean în bătălia pe care o duce cu prejudecata celor din jur ar trebui să fie tocmai acesta, faptul că o evaluare făcută la un anumit moment nu reprezintă un element imuabil în drumul său, ci dimpotrivă reprezintă doar o mică analiză pe o scară gradientală. În concluzie, principiul prim ce trebuie să îl călăuzească este că: Lucrurile se schimbă iar din greșeli se învață!

A două problemă pe care aș vrea să o semnalez derivă din încercările inexplicabile ale unora de a aclama specializarea în dauna interdisciplinarității. Se uită cu privire la acest aspect niște exemple grăitoare și contrare încercărilor de supraspecializare. Spre exemplu, se uită faptul că știm despre planete că au o traiectorie sferică, iar nu de cerc, în baza unui concept numit „Muzica sferelor" sau faptul că noțiunea de cubism nu se poate înțelege fără geometria non- Euclidiană.

O asemenea abordare, de specializare fără existența unei comunicări între științele exacte și științele umaniste, fără interdisciplinaritate, conduce în mod inevitabil la o segmentare inutilă a ariilor de gândire a elevului, asemănător blocării vaselor comunicante. În consecință, un al doilea principiu ar trebui să fie: Nu evitați și citiți de toate, fără discernământ!

Andrei Ștefănescu

Poveste despre liceu si oameni

E greu să începi o poveste atunci când nu știi unde a fost, de fapt, începutul.

Să fi fost examenul de admitere? Prima zi de școală, în clasa a IX-a? Primul coleg de bancă? Primul prieten, prima după-amiază de liceu? Primul profesor care mi-a plăcut? Prima lecție interesantă? Nu reușesc să mă hotărăsc – și încă nu știu cât cântărește un compilator – așa că voi începe de la sfârșit.

Atunci când le povestesc prietenilor mei străini și ne-Cantemiriști cum a fost la școală sunt mereu întâmpinată de... să-i spun mirare? Șoc?

"Adică, ție ți-a plăcut la școală?"

"Da. Chiar... mi-a plăcut la școală. Vouă, nu?"

"Nu, a fost un chin!" sau "Cred că ești un pic ciudată..." sau "Să te scoli la șase dimineața și să stai șapte ore acolo, în bancă, având la catedră un om neinteresat care îți povestește lucruri neinteresante, împreună cu persoane de care abia aștepți să scapi..."

Pe scurt, nu mi-am dat seama cât de unică a fost experiența mea din liceu până când nu am avut termeni de comparație. Mulți termeni de comparație.

Lor, celor care au trecut prin școală ca printr-o tortură inevitabilă, îmi este mai ușor să le explic. Da, am avut materii multe; cărți grele; chestii stufoase, romane luuungi și poate nepotrivite vârstei, de citit... Dar nu am avut niciodată profesori dezinteresați.

Niciodată.

Poate că e prea simplu să scriu că profesorilor noștri le păsa de noi; poate că ar fi mult prea dramatic să scriu că ne iubeau, cumva? Că își iubeau materiile, și că le făceau interesante, chiar și pentru cei dezinteresați?

Aș putea să scriu că nu mi-a plăcut programarea de niciun fel, dar am învățat pentru că îmi era teamă să îl dezamăgesc pe un profesor la care țineam. Aș putea să scriu că am învățat la anatomie, în disperare, pentru că voiam să iau note mai mari în lucrări decât un băiat pe care îl iubeam. Eh, liceu... La istorie, pentru că profesoara se lansa în lungi dezbateri cu un anumit Ionuț Ionescu, discuții care ne lăsau pe noi, cei fără de interes, cu gura căscată – și nu de plictis. La psihologie, pentru că o doamnă renumită pentru respectul regulilor (3 absențe însemnau corigență) m-a ținut în picioare toată ora, n-a găsit nicio breșă în armură. Și și-a îndoit regulile – mi-a dat un zece, de fapt doi, deși aveam cinci absențe.

Aș putea să scriu despre o profesoară de chimie care dădea note după cum reușeam să reparăm laboratorul de chimie; o profesoară care se uita pe fereastră și striga – "Măi voi, aceia, a XI-a B, veniți la oră, sau vă duceți la biliard și îmi beau cafeaua?" "Cafeaua în

liniște, doamnă!" am strigat toți într-un glas.

Aceeași profesoară nu dădea meditații, dar era mai mult decât bucuroasă să petreacă ore întregi și neplătite cu cei doi colegi de clasă care "dădeau" la medicină. Așa cum făcea și profesorul de biologie/anatomie. Nu, nu bani pentru note la clasă. Pur și simplu, un plus de interes și înțelegerea tacită a faptului că nu eram toți interesați de ce povesteau ei.

Le dădeau cărți, probleme – îi ajutau, cu suflet.

Maria Zamfir, promoția 2000
- scriitoare, editorialistă

Ani de liceu

Să navighez în timp și prin memorie. Memorie, amintire… care de data aceasta nu este obiectul unui studiu sau subiect al unei lucrări de cercetare. Amintirea în acest caz este o parte din spațiul personal pe care l-am revizitat de atâtea ori și l-am modificat tot de atâtea, până când s-a cristalizat în ceea ce regăsesc și pot descrie acum.

Sunt absolventă a Colegiului Național Cantemir Vodă. Pentru spațiul-timp al liceului pe care îl evoc găsesc definitorii întâlnirile pe care mi le-a prilejuit cu oamenii care mi-au fost profesori și cu oamenii care mi-au fost colegi.

Cu ochii de acum sunt recunoscătoare că anii liceului au provocat o zguduire în mine. Că nu m-au lăsat indiferentă. Că au reușit să stârnească un impuls, curiozități, și au provocat începutul unui drum. Cred că am avut noroc. Norocul de a fi fost împinsă spre mine însămi.

Am fost elevă a liceului la sfârșitul anilor '90, o perioadă în care liceul și-a recâștigat prestigiul. Cu siguranță mulți sunt aceia care știu mult mai bine și mult mai multe detalii despre tot ceea ce unii profesori au dăruit sau poate chiar sacrificat pentru această restituție. Eu i-am întâlnit pe o parte a acestor oameni ca elevă a uneia dintre clasele cu profilul informatică. Cred că am învățat într-un context magic al unei metamorfoze ajunsă aproape de apogeu.

Am plâns în primele săptămâni ale clasei a IX-a. De fapt am crezut că includerea mea pe listele claselor de informatică a fost o scăpare binevoitoare. Iar întâlnirea cu profesorii mei m-a făcut să mă tem că această scăpare va deveni evidentă pentru toată lumea.

Îmi amintesc ca ieri primul 15 Septembrie împreună cu Dirigu' – Domnul profesor Radu Jugureanu. Preț de câteva ore – eram singura clasă rămasă în școală – ne-a vorbit despre visurile lui pentru noi și așteptări. Erau amețitoare. Eu i-am privit fascinată încălțările și mi-am spus că pare un "prof mișto". Câteva săptămâni mai târziu și câteva extemporale în stilul caracteristic (nimic ordinar sau comun în acest stil)… și realizam că visurile lui erau de pe altă planetă. Pentru accesul la ea trebuia să "mă trezesc". Să aspir, să muncesc, să fac ceva cu consecvență și poate chiar pasiune. Să fac ceva un pic peste ceea ce era de așteptat. Acestei presiuni îi datorez prima întâlnire cu limita mea.

Pe Dirigu' și pe domnul profesor de informatică Emil Dragomirescu îi întâlneam în medie 8-10 ore pe săptămână, fie în laboratorul de informatică, fie în sala de clasă. Ei au făcut posibilă pentru noi relaționarea cu universul digital. Pentru o parte a colegilor mei matematica și informatica s-au transformat într-un mod de a înțelege lucrurile, un mod de a structura gândirea, de a dezvolta proiecte, de a crea lumi noi. Pentru mine a fost ocazia să pot lucra împreună cu colegii mei la apariția revistei online a clasei - EuRomania (prima revistă online, spuneam noi atunci). A fost o competiție acerbă pentru postul de redactor șef și până la urmă cred că am devenit două redacții… Scriam despre experimentele noastre sociale, eseuri, materiale despre tradiții românești, interviuri. Poate eram atât de dornici să ne exprimăm și pentru faptul că aveam ore de limba română fascinante. Profesoara noastră acum plecată dintre noi, doamna Elena Saulea a fost desprinsă dintr-un vis. Fiecare oră era un prilej de evadare din spațiul comun, obtuz și evident. Atât de mult iubeam orele de română noi cei de la informatică (spre exasperarea unora) încât exista un soi de întrecere tacită în încercarea de a o impresiona. Câți olimpici la română au fost la noi? Ne-a încurajat, printre altele, să scriem. Așa am câștigat eu toiag pentru zilele de mult mai târziu în care am avut nevoie de sprijin pentru a face ordine printre propriile gânduri și trăiri. Scrisul îmi este vital.

Profesorilor de biologie, doamna Maria Pendus și domnul Dumitru Balinte, profesoarelor de fizică domnișoara Alina Ionescu și Ionela Alexandreanu, profesoarei de chimie doamna Marina Iarca le sunt recunoscătoare că m-au adus mai aproape de visul meu. Am simțit că pentru mine medicina era chemarea și toți acești oameni mi-au fost alături și sprijinit atât de mult pentru ca să pot merge pe drumul meu. Dincolo de nota foarte personală cred că întotdeauna atmosfera orelor avea o notă de profesionalism, de dăruire și

implicare. Am simțit asta atunci și din acest sentiment s-a născut respectul pentru acești profesori.

Când însă totul era de nesuportat, cumplit și incredibil de crezut, fugeam întotdeauna în spațiul bibliotecii din care orice pericol și dezamăgire dispărea. Și asta pentru că puteam deșira, analiza, plânge și râde despre toate evenimentele care mă impresionau… pe umărul doamnei bibliotecar și profesor de limba română și limba franceză Mariana Crăciun și al doamnei profesor de matematică Manuela Ungureanu. Între timp puteam afla despre o nouă carte sau un autor. O parte a acestor obiceiuri le păstrez cu bucurie până acum. Spațiul-timp liceu a fost și pentru mine, așa cum este pentru mulți, catalizatorul unor prietenii. Pe cele mai multe le port legate de inimă și astăzi.

Așa cum înțeleg acum, am avut norocul unei ferestre spre normalitate în anii de liceu. Pentru ca această deschidere să fie câștigată pentru noi, știu că au contribuit zeci de profesori. În mijlocul acestora cred că un loc aparte îl are domnul director și profesor de fizică Marin Crăciun, plecat de la noi în anul care a trecut. "Domn' director" cum îl alintam cu admirație, a aparținut unei generații de profesori căreia bunul simț, temeinicia și eleganța i-au fost elemente definitorii. Pentru că profesorii noștri vorbeau atât de frumos despre "Domn' director" mie îmi părea un soi de semizeu. Îl întâlneam cu bucurie în momentul decernării premiilor speciale… o întâlnire atât de dorită. Știam că întotdeauna lucra pentru ca ceva pozitiv, bun, să ni se întâmple. În ceea ce mă privește, întâlnirea directă cu domn' director a fost anecdotică pentru că a reușit să mă surprindă atunci când primeam flori de la un viitor bun prieten. Am fost pe punctul de a fi exmatriculată… totuși am reușit să mă reabilitez. Domnul director avea simțul umorului. Și cred că se "pricepea la oameni" pentru că a știut să coaguleze un grup de dascăli creativi, profesioniști și implicați care au adus efervescență și au făcut ca lucruri bune să se întâmple la noi în liceu.

Poate este o coincidență sau poate că nu faptul că la noi în familie este o oarecare tradiție și suntem mai mulți cei care am învățat "la Cantemir". La fel cum poate fi o coincidență și faptul că printre prietenii câștigați peste mări și țări și peste timp se numără absolvenți ai acestui liceu. Pe mine asta ma face să zâmbesc și să găsesc un fir comun care ne leagă.

Sper că am putut să dau mărturie despre spațiul-timp al liceului și al trecerii dinspre copilărie spre …altceva. Un spațiu al inițierii. În ceea ce mă privește, ocrotit de oamenii aceștia minunați pe care îi port în rugăciuni. Așa cum spune mama uneori "când trec pe lângă școala sau liceul vostru uneori îmi vine să mă închin".

Alina Codiță, promoția 1999,
medic în Suedia

O zi obișnuită (de școală)

Răscrucea coconului, o poveste despre mutație aflată la o bifurcație de drumuri

(Asemenea unui cocon de insectă, larva „copilăriei", un simbol al inocenței copilului ce întruchipează locul curat și ferit de problemele lumii, trăiește cu o parte împrumutată de la semenii săi. În schimb, un fragment stocat este unic, și definește o ființă prin propriile instincte, decizii, sentimente; urmările deciziilor nu pot fi întotdeauna roz, întrucât instinctul are o pustulă malignă care se infiltrează o dată cu trecerea timpului, datorită efectelor din exterior, cu rol influent.) Acesta este un exemplu al felului în care privesc fiecare zi. Atunci când ies pe ușa casei. Singuratică, cu o gândire ascuțită, critică și conservatoare, prefer să stau departe de lucrurile care-mi displac, astfel că petrec majoritatea timpului privind ceea ce mă interesează cu adevărat.

„Oamenii pe care poate îi cunosc nu îmi sunt de ajutor… sunt cărbuni vii care pur și simplu ard lângă mine, dăruindu-mi căldură și protecție temporară; nu vor fi mereu alături de mine. E bine să aduni cât mai multe cunoștințe, dar atât. Singura persoană care este scăparea ești tu, numai tu." Un gând mult prea straniu și direct pe care-l poate accepta cineva, dar este cel mai realist și eficient, îmi spun. Un creion tocit de atâta scris, colegii de clasă, profesorii care trebuie să te scoată un „businessman șiret" al companiilor celebre, sunt numai pentru a-ți umple timpul într-un mod eficace, pentru trai bun. „Soluția este să nu te lași dus de confortul creat de societate, pentru că unica sursă prețioasă este păstrarea în cel mai intact mod al rațiunii. Modul în care știi să te ferești de viclenia indezirabilă a omenirii și să te întreții integral este vital." Îmi apare un zâmbet pe față, dar colegii nu înțeleg. Nimeni nu înțelege. Sunt deja afectați de o utopie greșită. Nu chiar toți, iar acesta este un aspect nemaipomenit de a privi înainte.

Din păcate, chiar și cel mai curat om poate avea un punct slab. Începând cu o întrebare simplă pusă în gând, apare o discrepanță a adevărului și a unei întruchipări miraculoase și sumbre care se poate infiltra mult mai ușor în rațiune, o afectează ireversibil. Brusc, zâmbetul dispare, iar mimica feței se preschimbă într-o expresie de dezgust față de toți, iar scenariile prea bine cunoscute apar pe rând în memorie, posomorând-o. Simțind cum întregul corp se umple de o forță negativă, încerci să i te opui cu argumente irelevante, care, puse pe talerul comparării, nu pot echivala acea forță magnetică ce atrage orice lucru umil și îl transformă în răzbunare, ură, stricăciune. În acest moment, firea obișnuită cu bucurie desăvârșită devine lezată, treptat ajunge să fie ceva prea bine cunoscut, neideal… nepăsare, lipsă de orice, frică de eșec, moarte.

Așadar, răscrucea își face simțită prezența. Nu te mai poți gândi la altceva, deoarece simți că ești constrâns, iar totul se oprește în loc. Trebuie să alegi ce cale urmezi, și chiar dacă intri pe poarta greșită, mereu te poți întoarce, dacă îți dai seama la timp unde te afli și ce daune ai provocat. Am învățat să privesc înainte și să urmez căile întortocheate, nebătătorite, deoarece locurile umblate sunt simple și banale, de aici se trage spontaneitatea. Este suficient să fii mulțumit cu tine și să te iubești, pentru că doar așa apar progresele și înveți să te comporți așa cum se cuvine cu restul. Voi ce cale ați ales?

Iulia Maghiar, clasa a XI-a A

Dragi elevi,

fiți mândri că învățați în acest colegiu!
Voi sunteți cei care îi dați viață, care prin muncă, prin rezultatele obținute, prin zâmbetul, prin sufletul vostru îi aduceți culoare.
Prin voi există școala!
Duceți mai departe tradiția de prestigiu a colegiului nostru și nu uitați că aici ați trăit și trăiți fericirea, tristețea, victoria, dezamăgirea, iubirea şi speranța alături de dascălii voştri.
Sărbătorim 150 de ani de la înființarea COLEGIULUI NAȚIONAL „CANTEMIR VODĂ" și-i urăm cu toții:

LA MULȚI ANI!

Profesor Zamfir Maria –director adjunct

Director: Prof. Mihai Alexandru

Coordonator: Prof. Iuliana Șerban

Redactori:
Profesori: Alina Preda, Ionuț Crăciun, Valentin Ionescu, Sorana Rădulescu, Irina Ionescu, Anca Diaconu, Manuela Ungureanu
Elevi: Bianca Istrate, Bianca Tătulescu, Iulia Maghiar, Cătălina Ilinca Dan, Carol Mihai Bostan, Adela Brăslașu, Bogdan Pasăre, Valentin Ioan Vintilă, Oana Bașturea, Ana Luță, Angelina Moroșan, Alexandra Moțoi, Miruna Ivan, Daniela Șerbu

Foto copertă: Cristian Munteanu

Coperta: Teodora Slavu

